

Universitat de Girona

Un somni d'abril

Jordi Sala

udegé03

d'a-

Un somni d'abril

Jordi Sala

Universitat de Girona

CIP 849.9"19" SAL

Sala, Jordi

Un Somni d'abril / Jordi Sala. - Girona : Servei de Publicacions
de la Universitat de Girona, 2001.-
p.; 24 cm. - (udeg 03)
ISBN 84-8458-101-2
I. Universitat de Girona
CIP 849.9"19" SAL

Edita: Universitat de Girona.

  del text: Jordi Sala

  de las Fotografies : Jordi S. Carrera

  d'aquesta edició: Universitat de Girona

ISBN: 84-8458-101-2

Dipòsit legal: B-43.422-2001

Universitat de Girona: Servei de Publicacions

Ed. Les  ligues – pl. Sant Dom nec, 3. 17071 Girona

Tel.: 972 41 80 99 – 972 41 82 06

Fax: 972 41 80 87

publi@pas.udg.es

www.udg.es/publicacions

Dramatis personae

S NIA (I HELENA)

ORIOI (I LISANDRE)

LAIA (I H ERMIA)

SERGI (I DEMETRI)

LAURA

JORDI

BLANCA

JOAN

ESTER

Espais

Quatre espais:

*una sala on assaja el grup de l'Aula de Teatre d'una universitat,
la sauna d'un gimnàs,
un pub,
una estació de tren.*

ESCENA 1

(Un divendres d'abril a la tarda. Espai obert, buit, indeterminat, ocupant només una part de l'escenari. Entren ORIOL en el paper de Lisandre i LAIA en el paper d'Hèrmia d'El somni d'una nit d'estiu, vestits de carrer. Diàleg de l'escena II de l'acte II d'El somni. ORIOL està poc convincent en el paper de Lisandre.)

- ORIOL: Amor, estàs cansada de caminar pel bosc,
i t'he de dir, per ser sincer, que m'he perdut.
Reposem aquí, Hèrmia; si et sembla bé, podem
esperar que el nou dia ens reconforti.
- LAIA: Doncs fem-ho així, Lisandre. I busca un llit per tu;
jo reposaré el cap en aquest marge.
- ORIOL: Un sol herbei pot ser un coixí per dos;
un sol cor i un sol llit, perquè una sola fe
dels nostres cors en farà un de sol.
- LAIA: No, bon Lisandre, fes-ho per mi, amor.
Vés més enllà; no estiguis tan a prop.
- ORIOL: Ai, et parlo, estimada, amb tota la innocència.
L'amor ja entén el sentit dels que estan
enamorats. Volia dir que els nostres cors
estan teixits tan fortament, que en tenim un de sol,
i, ja que ens hem jurat fidelitat,
tenim els cors lligats. No em neguis, Hèrmia,
un lloc al teu costat, perquè ja saps
que no em costa pas gaire d'acostar-te'm.
- LAIA: Lisandre sap jugar molt bé amb els mots;
la vergonya cauria damunt meu,
si no em costés que tu te m'acostessis.
Però, gentil amic, fes-ho per cortesia i per amor.
I amb tota honestedat posem una distància
que escaigui a una donzella i un solter virtuós.
Fes-te enllà, bon amic. I tingues bona nit.
Que el teu amor no es perdi mentre et duri la vida.
- ORIOL: Amén, amén, a aquesta bella oració.
I que perdi la vida, si és que se'm perd l'amor.
Això em farà de llit, i que dormis de gust.
- LAIA: Vull compartir aquest bon desig amb tu.

(Se sent una veu des de la part de l'escenari en penombra.)

JORDI: Parem! Obriu els llums, sisplau.

(S'obren els llums de tot l'escenari. La sala d'assaig de l'Aula de Teatre de la universitat. Tots en escena. Els que no assagen en aquest moment estan asseguts a terra contemplant l'escena.)

JORDI: Oriol, què et passa?

ORIOI: Què vols dir, què em passa? No em passa res.

JORDI: Exacte! No et passa res. Res de res. Això és el que passa: res. Portem tres mesos assajant i no passa res, vet aquí el problemal *(Buscant paciència:)* Aviam, Oriol, ¿tu entens aquesta escena?

ORIOI: Esclar que sí, que l'entenc.

JORDI *(com si no l'hagués sentit)*: Tu estimes Hèrmia. Hèrmia t'estima a tu. Heu fugit d'Atenes perquè el seu pare vol que es casi amb Demetri, i el duc ha dictat una llei que us prohibeix casar-vos. Ara heu arribat al bosc...

ORIOI: Ja ho sé...

JORDI: ...i heu de passar a la intempèrie la primera nit de la vostra fugida. Tu desitges Hèrmia. Vols dormir amb ella. Hèrmia et desitja. Vol dormir amb tu. Però s'aguanta, s'aguanta perquè és una dona i s'ha d'aguantar.

LAURA *(des de l'altra part de l'escenari)*: I per què?

JORDI *(sorpès)*: Com que per què?

LAURA: Que per què s'ha d'aguantar? Si ella també l'estima i vol dormir amb ell...

ESTER: Això dic jo. Deu ser flipant fer-ho al bosc la nit que has fugit de casa teva.

JOAN: Hosti, noies. D'on baixeu, vosaltres? Hèrmia s'aguanta perquè s'ha d'aguantar. És una dona.

SÒNIA: Ei, què vols dir, tu?

BLANCA: Masclista.

JOAN: Que no, que no, que vull dir que s'ha d'aguantar perquè és una dona, i en aquella època les dones s'aguantaven.

ESTER: En quina època?

JOAN: En aquella. La de l'obra.

LAURA: A quina època passa, l'obra?

JOAN: I a mi què m'expliques.

SERGI: Sí, devia ser en aquella època, perquè el que és en aquesta, no n'hi ha cap que s'aguanti. Almenys amb mi.

LAURA: L'altre! Ara ja hi som tots.

JORDI *(que ha suportat la discussió amb cara de resignació i una mica nerviós)*: Aviam, podem continuar? Sí? D'acord. Aviam, Oriol: Hèrmia no pot dormir amb tu, però no perquè no vulgui: perquè no pot. *(Mirant una mica desafiant cap als altres actors:)* No pot i prou. *(Torna a ORIOI:)* Però tu et mors de

ganes de dormir amb ella, estàs impacient, ho portes esperant des de fa molt, i avui heu fugit al bosc, i ara s'ha fet de nit, i ella s'ha estirat a terra per dormir, i tu te la mires, i la desitges, i...

SERGI: I et poses calent, Oriol. Va d'això, la cosa.

JORDI: Exacte. Hèrmia et posa calent. Et posa calent. Ella no vol posar-t'hi, però t'hi posa. Queda clar?

ORIOI: Queda claríssim. Però ja ho sabia. Si era claríssim.

JORDI: Doncs fes-ho. Que passi alguna cosa, Oriol. Ho hem de veure. Hem de veure que et mors de ganes de dormir amb Hèrmia, i que la intentes seduir perquè no s'hi resisteixi.

LAIA *(que fins ara havia estat distant i amb aspecte d'estar una mica enfadada)*: Seduir?

JORDI: Sí, seduir. L'Oriol... Lisandre t'ha de seduir.

SERGI: Ja fa temps que la va seduir.

LAIA: Molt graciós.

JORDI: Va. Tornem-hi. Tornem-hi? *(Pica amb les mans.)* Tothom callat i vosaltres dos preparats. Els llums, sisplau.

(JOAN s'aixeca a tancar els llums. L'escenari queda il·luminat com a l'inici. ORIOI i LAIA tornen a començar l'escena. S'observa una lleu millora en el treball d'ORIOI. Però LAIA en el paper d'Hèrmia es mostra tensa i tibant amb Lisandre. JORDI tornarà a interrompre el diàleg.)

ORIOI: Amor, estàs cansada de caminar pel bosc, i t'he de dir, per ser sincer, que m'he perdut. Reposem aquí, Hèrmia; si et sembla bé, podem esperar que el nou dia ens reconforti.

LAIA: Doncs fem-ho així, Lisandre. I busca un llit per tu; jo reposaré el cap en aquest marge.

ORIOI: Un sol herbei pot ser un coixí per dos; un sol cor i un sol llit, perquè una sola fe dels nostres cors en farà un de sol.

LAIA: No, bon Lisandre, fes-ho per mi, amor. Vés més enllà; no estiguis tan a prop.

JORDI (*des de la penombra*): Parem. Llums, sisplau. (*S'il-lumina tot l'escenari altre cop.*) Aviam. (*Sospira, entre cansat i nerviós.*) Aviam, Laia. A tu no et molesta que Lisandre vulgui dormir amb tu. No et molesta. No pots fer que estàs enfadada. No tens motius per estar-hi.

JOAN (*a SÒNIA, que seu al seu costat*): Potser sí, que en té.

JORDI: Tu senzillament no pots dormir amb ell perquè la moral no t'ho permet. Ets una noia de casa bona, i verge. (*SERGI deixa anar una rialla. LAIA el mira amb ràbia.*) No pots dormir amb ell, però l'entens, entens que vulgui dormir amb tu. Fins i tot t'agrada perquè això demostra que t'estima.

LAIA: No estic enfadada perquè vulgui dormir amb mi.

JOAN (*a SÒNIA, però LAIA el sent i el mira*): Potser està enfadada perquè no vol dormir amb ella.

LAIA (*a JOAN*): No, no estic enfadada. (*A JORDI:*) No, no estic enfadada. Tornem-hi.

ORIOI: A mi em sembla que m'aniria molt bé descansar una mica.

JORDI (*sospira*): A mi també. Descans. Deu minuts.

(Relaxament general. Alguns actors s'aixequen de terra. Algun va a buscar una ampolla d'aigua que hi ha en un cantó de l'escenari. JORDI s'asseu amb els que es queden asseguts a terra, treu un bloc de notes i hi apunta alguna cosa.)

LAURA (*asseguda*): Què escrius, Jordi?

JORDI: A tu què et sembla. Notes de l'assaig.

LAURA: Ah. (*SERGI s'asseu.*) ¿Ja se sap quin dia ens en anem cap a Anglaterra?

JORDI (*que continua escrivint*): Encara no.

JOAN (*a SERGI*): Tio, ¿saps a quan està la lliura? (*No rep resposta.*) ¿Ho saps?

SERGI: Com vols que ho sàpiga.

JOAN: A dues-centes seixanta peles, tu. Quina ruïna.

(ORIOI s'asseu a prop de SÒNIA.)

SERGI: Que ens ho paguen gairebé tot... Això diuen! Però jo fins que no ho vegi...

JOAN: Sí, tot. I què més. ¿Tu creus que ens pagaran les cerveses que ens fotrem? I el menjar ja veuràs que no ens el paguen.

SERGI: Però si no menjarem res. ¿O és que tu penses menjar, a Anglaterra? *Fish and chips* i encara gràcies. I que t'aprofiti.

(LAIA s'acosta i es queda dreta entre SÒNIA i ORIOI, com demanant per asseure's.)

LAIA: Què, no em deixeu lloc, a mi?

JOAN: ¿És car, això del *fish and chips*?

(ORIOI s'aparta una mica més de SÒNIA per deixar seure LAIA. LAIA seu amb cara de mal humor.)

SERGI (*referint-se a LAIA i ORIOI*): Ui, ui...

JOAN: Què vols dir, que és molt car?

SERGI: No, Joan. T'ho regalen. Tu segur que vas a un *fish and chips* i només de veure't entrar et regalen el dinar, el sopar i l'esmorzar de l'endemà.

(Seuen els que encara estaven drets. Ara estan tots asseguts a terra formant un semicercle, en aquest ordre: JORDI, JOAN, SERGI, ESTER, SÒNIA, LAIA, ORIOI, LAURA i BLANCA.)

Durant l'escena, SERGI mira SÒNIA de tant en tant, però ella no li torna mai la mirada. ESTER seu en posició de ioga. LAURA es mostra somrient, i mira ORIOI de tant en tant, que no sembla que se n'adoni. LAIA fa veure que ignora ORIOI, que sembla preocupat, abstret.)

LAURA: Que bé, que anem a Anglaterra! Quina sort que hem tingut.

SÒNIA: ¿Però se sap el dia que marxem?

JORDI: Encara no...

BLANCA: ¿Voleu dir que ens servirà de res?

JORDI (*que deixa de prendre notes i tanca el bloc*): esclar que sí que ens servirà. És un muntatge impressionant. Tots els diaris ho han dit. En podem aprendre molt. Hi ha gent de l'Institut del Teatre que hi ha anat i diuen que és el millor espectacle que han vist mai.

SERGI: Si ho diuen els de l'Institut del Teatre...

LAURA: Però si és fantàstic! Encara que només sigui per anar a Anglaterra, veure Stratford, visitar la casa de Shakespeare, l'església on està enterrat...

JOAN: Aquests anglesos deuen fer pagar entrada a tot arreu.

ESTER: ¿És legal, la maria, allà?

SERGI: Sí. I l'heroïna és obligatòria, no et fot.

ESTER: A Holanda és legal.

BLANCA: L'heroïna?
ESTER: No, la maria.
SERGI: Ja ho sabem, Ester.
JOAN: Deu costar un ou.
LAURA: ¿Algú hi ha estat, a Holanda?
ESTER: Jo.
LAURA: ¿Algú més?
ORIOI: Jo, Laura. Jo hi he estat.
SÒNIA: I jo.
LAURA: Diuen que és fantàstic, no? M'encantaria anar-hi.
ORIOI: Sí, està molt bé.
LAIA: No està malament.
SERGI (*irònic*): ¿Que hi vau anar junts?
LAIA: Esclar que sí.
SERGI: Sembla que no esteu gaire d'acord, eh?
LAIA (*al mateix temps que ORIOI*): Sí.
ORIOI (*al mateix temps que LAIA*): No. (SERGI *riu*. LAIA *llança una mirada de ràbia a ORIOI; ell l'esquiva*. LAURA *mira un i mira l'altra*.)
LAURA: Va, no us enfadeu.
LAIA: No ens enfadem. (*Silenci*.)
SERGI: Sònia, l'altra nit et vaig veure.
SÒNIA: Ah, sí?
SERGI: Sí. A l'"Anònim".
SÒNIA: A on?
SERGI: A l'"Anònim", el pub del carrer Santa Clara.
ESTER: A mi em mola, l'"Anònim". Hi ha un ambient molt guai.
SÒNIA: Et deus confondre. Devia ser una altra.
SERGI: Una altra? No, no. Eres tu. Dijous a la nit. Que et vaig saludar i tot! Però tu vas passar de mi.
SÒNIA: Que et confons, Sergi. No vaig sortir, dijous a la nit.
SERGI: Juraria que eres tu.
SÒNIA: Doncs no era jo.
SERGI: D'acord, d'acord.
JOAN: A l'"Anònim" et foten mil peles per un cubata. Jo passo d'anar-hi.
SERGI: I aquest dijous penses sortir, Sònia?
SÒNIA (*molesta*): No. No ho sé. (A ESTER:) Què farem, aquest dijous, Ester?
ESTER: Jo vull sortir. Aviat vindran els exàmens i vull aprofitar-ho ara.
SERGI: Et convido a fer unes copes a l'"Anònim", Sònia. (*Mirant ESTER*;) I a tu també.
SÒNIA (*sense mirar-lo*): No, gràcies. (SERGI *sembla contrariat*.)
LAURA: Laia, amb la Blanca hem dit de sortir de marxa aquest dijous. Que vindràs?
LAIA: No ho sé. Depèn de l'Oriol. (A ORIOI:) Vols que fem alguna cosa, dijous?
ORIOI: No sé si podré. Vull estudiar.

JOAN: Sí, sí...
BLANCA: Surt amb nosaltres, Laia.
LAURA: Va, sí, surt amb nosaltres. (*Mirant LAIA i ORIOI*;) I si l'Oriol vol venir...
ORIOI: No. He d'estudiar. Vaig molt malament de feina.
LAIA (*a LAURA i BLANCA*): Ja quedarem.
SERGI: Va Sònia, ¿segur que no vols anar a fer unes copes amb mi?
ORIOI: Que t'ha dit que no.
SERGI: I a tu què t'hi va?
SÒNIA: Ja t'he dit que no.
LAIA: Tu no t'hi fiquis, Oriol.
ORIOI: Jo no m'hi fico.
SÒNIA: Sortiré amb l'Ester. Oi que sí, Ester?
SERGI: Sortim tots tres.
SÒNIA (*mirant-lo als ulls amb to desafiant*): Que no.
SERGI: Collons.
(*Silenci. Resulta evident la tibantor entre ORIOI i LAIA, i entre SERGI i SÒNIA. També és evident el malestar de LAURA, que de tant en tant mira LAIA i ORIOI.*)

JORDI: Ah, per cert. Me n'oblidava. Tinc bones notícies del rectorat. En Fonu m'ha dit que us digui que aquest any tots els membres de l'Aula de Teatre teniu gratuït el carnet del Servei d'Esports.

JOAN: Ole!
ESTER: Que guai!
SERGI: Ja veusi A mi no em faran fer esport ni que em matin.
BLANCA: És molt sa, fer esport.
SERGI: Segur?
LAURA: I tant que sí.
ESTER: ¿Fan classes de ioga, al Servei d'Esports? ¿O de tai-chi?
JOAN: Però gratis gratis? Del tot?
JORDI: Gratis del tot.
SERGI: Però Joan, si tu només fas esport quan vas al cine. Aixequés la mà per menjar crispetes.
JOAN: A mi m'agrada, fer esport.
SERGI: Però si no t'has tret mai el carnet del Servei d'Esports.
JOAN: Home! Ara que és gratis, sí que el vull.
LAURA: Tu també el tens gratis, Jordi?
JORDI: Esclar que sí. Jo també formo part de l'Aula de Teatre.
BLANCA: Però tu ets el "dire".
JORDI: Però en formo part, o no? Doncs això.
LAURA: Quants anys fa que estàs a l'Aula?
SERGI (*amb un cert to de rancúnia*): Un més que jo, només.
JORDI: Sí, un més. Aquest curs és el cinquè.

BLANCA: Cinc anys?
JORDI: Sí. Vaig entrar a l'Aula quan feia segon de carrera.
SERGI: Com jo.
JORDI: Però tu ets d'un curs després del meu.
LAIA: Amb en Jordi hem fet junts dues obres de l'Aula. En la del curs passat fèiem de parella.
SERGI: Amb mi n'ha fet tres. *(Amb una punta d'ironia:)* I ara fa de director...
LAURA: ¿Aquest és el primer any que estudies a l'Institut del Teatre?
JORDI: Sí.
ORIOI: I què estudies exactament?
JORDI: Dramatúrgia i direcció.
ESTER: Quina flipada! Deu ser al·lucinant, no? Ser director de teatre és com ser artista, ser un... creador. *(SERGI estossega. JORDI està incòmode.)*
JORDI: Bé, doncs el que us deia. Teniu tots el carnet del Servei d'Esports gratis. I podeu fer servir el gimnàs de franc.
ORIOI: El que a mi m'agrada d'aquell gimnàs és la sauna. És fantàstica.
ESTER: ¿Hi ha sauna?
ORIOI: Sí.
ESTER: Quina passada! M'encanta la sauna.
ORIOI: Aquella sauna està molt bé. Però no s'hi pot anar sempre.
BLANCA: Ah, no?
LAIA: No. Dilluns i dijous és només pels tios. Dimarts i divendres només hi podem anar les noies. I dimecres i dissabtes és mixta.
JOAN: Mixta?
LAIA: Sí.
SERGI: Aviam, explica què vol dir això de mixta. ¿I per què els altres dies no hi pot anar tothom?
LAIA: Home, a tu què et sembla?
ORIOI: El que passa és que els dies que només hi poden anar els tios o les ties s'hi pot anar despullat. I els dimecres i els dissabtes, doncs has de portar banyador.
SERGI: Quina putada, no? *(Riu.)*
ESTER: Quina tonteria! Tothom hauria d'anar-hi sempre despullat. I què passa?
LAURA: Apa, Ester, com et passes.
ESTER: Què?
SERGI: Això, què? Jo miraré de colar-m'hi un dimecres o un dissabte.
JORDI: Bé, nois, aneu-hi quan vulgueu, però aneu-hi. Us anirà bé una mica de relax.
SERGI: A tu també, Jordi.
JORDI: Potser sí. *(S'aixeca.)* Va, tornem-hi. Tenim molta feina.

(Es van aixecant de terra i desplaçant-se cap al prosceni. Els últims a alçar-se són LAIA, ORIOI, SÒNIA i LAURA. ORIOI dóna la mà a SÒNIA per ajudar-la a alçar-se. Després s'adona que a LAIA no li ha agradat, i també li dóna la mà, però LAIA la hi rebutja i s'aixeca sola. SÒNIA s'ho mira amb un mig somriure, i se'n va. LAIA també se'n va. LAURA, que ha contemplat tota l'escena, s'acosta a ORIOI i parlen sols.)

LAURA: No passa res, Oriol. Està estressada pels exàmens.
ORIOI: ¿I tu per què t'hi fiques? *(Se'n va deixant sola LAURA.)*

(Fosc.)

ESCENA 2

(El dilluns següent. La sauna. En escena, ORIOL i SERGI.)

SERGI: S'hi està de puta mare, no?

ORIOL: Jo ja començo a tenir massa calor.

SERGI: Què dius, aral! Si tot just acabem d'entrar.

ORIOL: Doncs jo ja tinc ganes de sortir.

SERGI: Segur que si les ties fossin aquí no voldries sortir.

ORIOL: Potser també.

SERGI: Segur que no. Ja tinc ganes que sigui dimecres.

ORIOL: Per què?

SERGI: La sauna és mixta els dimecres i els dissabtes, ¿que no te'n recordes?

ORIOL: Ah.

SERGI: Sí.

ORIOL: I què?

SERGI: Com que i què? Tio, aquí a la sauna es porta poca roba, o no? Ja m'imagino la Sònia portant una tovalloleta... *(Tancant els ulls:)* Imagina't que li cau la tovalloleta...

ORIOL: Sí, home.

SERGI: ...i que es queda en pilotes... me la quedo mirant... *(ORIOL es posa a riure.)*
...i quan s'ajup per agafar la tovalloleta jo la trepitjo i no deixo que l'agafi... i li dic "nena, ja sé que no t'ha caigut... l'has deixat caure expressament"...
i...

ORIOL: Quina imaginació.

SERGI: La llàstima és que els dies que és mixta no es pugui anar despullat.

ORIOL: Per això només és mixta dos dies a la setmana.

(Entra JOAN.)

JOAN: Ei, nois.

ORIOL: Hola.

SERGI: Hola, Joan.

JOAN: Què, ¿ja esteu ben fregits?

ORIOL: Gairebé.

SERGI: Això de la sauna m'està encantant. Només n'havia fet un parell de vegades.

ORIOL: Relaxa molt.

SERGI: I et poses calent. *(Riu.)*

JOAN: Tu sempre hi vas, de calent.

SERGI: Doncs ja veuràs dimecres.

JOAN: Què passa dimecres?
 SERGI: Doncs que dimecres vénen les ties.
 JOAN: A on?
 SERGI: A la sauna. Els dimecres i els dissabtes és mixta.
 JOAN: Jo els dimecres no hi puc venir. Tinc classes tot el dia.
 SERGI: Doncs tu que t'ho perds. Imagina't que a la Sònia li cau la tovallola...
 ORIOL: Tornem-hi.
 JOAN: A mi tant me fa, la Sònia. (*Mirant ORIOL de reüll:*) A mi la que m'agradaria veure despullada és la Laia.
 ORIOL (*que mira de parar el cop sense semblar ofès*): Doncs te'n quedaràs amb les ganes.
 JOAN (*donant-li un copet amistós*): Va, no t'emprenyis!
 ORIOL: No m'emprenyo. (*Esbufega.*)
 SERGI (*per molestar-lo*): Oriol, ¿està bona, la Laia?
 ORIOL: Vinga, no emprenyis.
 SERGI (*rient*): Què passa?
 ORIOL: A tu què et sembla. ¿Què, no l'has vista mai, la Laia?
 SERGI: Ja m'entens. Vull dir conilla.
 ORIOL (*fent veure que està tranquil*): Només penses en això, eh? (*S'aixeca per sortir.*) M'estic rostint. Surto una estona, ja tornaré a entrar. (*Mentre se'n va:*) I sí que està bona.

(*Surt ORIOL. SERGIriu.*)

SERGI: Està ben enconyat.
 JOAN: Vols dir?
 SERGI: I tant que sí.
 JOAN: Doncs a mi em sembla que no.
 SERGI: Què vols dir?
 JOAN: Doncs que últimament he notat coses estranyes.
 SERGI: Coses estranyes?
 JOAN: Sí. No ho sé...
 SERGI: Explica, explica.
 JOAN: No ho sé, és una suposició. Potser m'equivoco. Però últimament... no veig l'Oriol gaire content.
 SERGI: Jo no he notat res.
 JOAN: Diria que té mal rotllo amb la Laia. No els veig gaire bé, a cap dels dos. Per mi que aquí hi ha marro.
 SERGI: Au val Tu el coneixes poc, l'Oriol. Nosaltres som amics des de fa anys. M'ho hauria dit. Mira (*prenent una veu de seguretat*), et dic que aquest parell estan fets l'un per l'altre. Aquests es casen, tu. Que t'ho dic jo. I no trigaran gaire. La Laia es mor de ganes de casar-se. I l'Oriol està ben enconyat. Aquesta tia l'ha atrapat.
 JOAN: Si s'estimen...
 SERGI: esclar. (*Burlant-se'n:*) L'amor, l'amor... Però és que l'Oriol no es mira cap altra tia.

(*Entra JORDI.*)

SERGI: Home! Mira en Jordi!
 JORDI: Hola. Què feu?
 JOAN: Ja ho veus. Aquí fent-la petar.
 JORDI: He vist l'Oriol estirat per allà terra. Diu que ha quedat estabornit de calor.
 SERGI: És un exagerat.
 JOAN: Sí que fot calor, tu. (*Mira el termòmetre:*) Aquesta sauna està massa alta.
 SERGI: Està collonuda.
 JORDI: A quan està?
 JOAN: Gairebé a vuitanta graus.
 JORDI: No m'agrada, tan alta. (*Estira els braços.*) Però va de conya, això. Treu totes les tensions musculars.
 SERGI: Es nota que ara fas ioga, eh?
 JORDI: És veritat, va fantàstic. Els músculs es relaxen.
 SERGI: Excepte un.
 JOAN (*mirant-lo amb sorpresa*): No em diguis que se t'aixeca.

SERGI: Hosti, i tant. Deu ser la calor. (JOAN i JORDI riu.) Què voleu que us digui. Amb aquesta calor se m'anima. Si les nenes fossin aquí, s'emocionarien.

JOAN (irònic): Ah sí? No deu ser per la mida, no?

SERGI: I tant que sí. No és per res, però un està ben dotat.

JORDI: A les dones, això els és ben igual. No s'hi fixen.

SERGI: Sí, sí... Quan no les pot haver diu que són verdes. (JOAN riu.)

JORDI: Quina gràcia. Però és la veritat. Elles no són com nosaltres. No es fixen en aquestes tonteries.

SERGI: Quines tonteries?

JORDI: Doncs això. Si la tens llarga i coses així. Nosaltres sí, sempre estem que si mira quins pits, que si aquella té massa cul, o poc cul, o un cul rodonet, o un cul fantàstic, o...

SERGI: Elles també.

JORDI: Que no, home. Nosaltres som uns fetitxistes.

JOAN: Què vol dir, fetitxista?

JORDI: Doncs això. Que mirem massa les parts i no mirem el tot.

SERGI: Depèn de les parts.

JORDI: Les dones el que volen és amor. El sexe és de més a més.

SERGI: Ha.

(Entra ORIOL.)

SERGI: L'Oriol ens ho dirà. Oriol, ¿tu creus que els tios som fetitxistes?

ORIOL: Tu segur que sí.

SERGI: Va, de debò. ¿Tu què diries, les ties es fixen en si la tens grossa o petita?

ORIOL: Home... Si és molt grossa, t'hi has de fixar per nassos, no? Encara que no vulguis.

JOAN: Jo crec que això depèn de la tia.

SERGI (amb ganes de molestar ORIOL altre cop): ¿La Laia s'hi fixa molt?

ORIOL (que intenta encaixar-ho): Normal.

SERGI: Què és normal?

ORIOL: Doncs... que no crec que hi estigui pensant tot el dia.

SERGI: La que segur que hi pensa tot el dia és la Sònia. Em jugo el que vulgueu que és una calenta...

JOAN: Et mors de ganes de tirar-te-la, eh?

SERGI: Sí, i tant. I me la tiraré.

JOAN: Sí, sí...

SERGI: ¿Què t'hi va? Ja la tinc a punt. Em falta l'última estocada. Aquest dijous aniré a l'"Anònim" a lligar-me-la. Ja us ho explicaré.

JORDI (amb sarcasme): Típic hispànic, eh, Sergi? Després de tirar-te-la véns i ens ho expliques.

SERGI: Home, esclar que sí.

JOAN: Nois, he de sortir una estona.

(Va per sortir. SERGI també s'incorpora.)

SERGI: Vinc amb tu. Fins ara.

(Surten. Silenci. JORDI es queda mirant ORIOL.)

JORDI: Com va, Oriol?

ORIOL: Bé.

JORDI: ¿Estàs preocupat per alguna cosa?

ORIOL: No. Per què?

JORDI: No sé. Sembles capficat.

ORIOL: No. (Silenci breu.) I tu?

JORDI: Jo?

ORIOL: ¿Estàs preocupat per l'obra?

JORDI: Ah, no. Va molt bé. Va... força bé. Podria anar pitjor.

ORIOL: Ja.

JORDI: Em preocupa el temps. No sé si tindrem temps d'acabar-la... amb dignitat. Però estic content amb vosaltres. La gent s'ho està prenent seriosament. Hi ha gent que té fusta. Mira la Laia.

ORIOL: Sí.

JORDI: Per cert, ¿quant fa que sortiu amb la Laia?

(Entren JOAN i SERGI.)

ORIOL: Un any i mig.

SERGI: Un any i mig de què?

JORDI: Què, ¿ja us heu refrescat?

SERGI (donant-li un copet a ORIOL): Ja estàveu parlant de dones, oi? Nois, hi ha una tia al meu curs que l'heu de veure.

JOAN: Quina?

SERGI: Una que es diu Olga. Està boníssima. Té unes mamelles...

JOAN: Grosses?

SERGI: Grosses? Collonudes...

JOAN: Però grosses?

SERGI: Déu n'hi do. Massa tampoc. No m'agraden massa massa grosses. (Fent un gest): Que n'hi hagi, sí...

JOAN: A mi com més grosses millor. Pel mateix preu... Com les de la profe de Metodologia. No, Sergi?

SERGI: No ho sé, no me'n recordo. És que no vaig mai a classe.

JOAN: Jo no em perdo mai cap classe de Metodologia.

SERGI: Però si et va penjar el curs passat, tio.

JOAN: Però anava sempre a classe. I vaig suspendre expressament per repetir.

(SERGI riu.) I a tu, com t'agraden, Oriol?

SERGI (sorneguer): A l'Oriol li agraden les de la Laia.

ORIOI (per trencar el joc de SERGI): Les de la Sònia també m'agraden.

SERGI: Digueu que sí. Aquest dijous me la tiro.

JOAN : Sí, sí.

ORIOI: Em sembla que me'n vaig.

SERGI: Espera un segon, Oriol. Fem una experiència col·lectiva.

JORDI: ¿Una experiència col·lectiva?

JOAN: Uí, ara.

SERGI: Poseu-vos còmodes. Sobretot el cap, que descansi. Va, home! (Ho fan, ell també.) Tanqueu els ulls. Ara imagineu-vos que això és ple de ties. Unes ties collonudes. Deu o dotze com a mínim. Van totes en pilotes. No hi ha classes. No hi ha exàmens. Tenim els ulls tancats però sabem que aquí hi ha ties i que van en pilotes: això és el més important. Ens diuen coses a l'orella. Es deixen fotre mà. A una la grapegeu per aquí, a l'altra per allà... Ara deixeu-vos emportar. Imagineu que les ties ens comencen a tocar. Ens agafen, ens magregen. Ens posem calents. Mmm... Deixeu-vos emportar...

(Fosc gradual.)

(Llum gradual. L'endemà, dimarts. La sauna. En escena, LAIA, SÒNIA, LAURA i ESTER. Apareixen exactament en la mateixa posició en què han quedat els nois al final. LAIA ocupa el lloc d'ORIOI; SÒNIA el lloc de SERGI; LAURA el de JOAN; i ESTER el de JORDI.)

SÒNIA: Que bé que s'hi està...

(A poc a poc es van incorporant totes quatre.)

LAIA: Fa una calor...

LAURA: ¿Quins dies poden venir també els nois?

LAIA: Dimecres i dissabtes.

LAURA: Em sembla que no hi vindré pas, aquests dies.

SÒNIA: Per què?

LAURA: Doncs perquè no. No em sentiria còmoda.

SÒNIA: A mi, mentre que no m'empipin...

ESTER: Jo crec que hauria de ser mixta cada dia.

(Entra BLANCA.)

BLANCA: Hola.

LAURA: Hola, Blanca!

LAIA: Hola.

BLANCA: Uf, quina calor.

SÒNIA: És que és una sauna.

ESTER: ¿Els tios van despullats, els dies que és mixta? (Rialles.)

LAURA: Espero que no.

SÒNIA: Jo també ho espero. Potser veuríem cada coseta més ridícula... (Rialles.)

¿Com en dieu, vosaltres?

BLANCA: ¿De la "coseta"? (Rialles.)

LAURA: La meva mare li'n diu titoleta. La fa servir molt, la paraula.

ESTER: Ah, sí?

LAURA: És que tinc un germanet de vuit anys. I ara està obsessionat amb la seva titoleta. (Rialles.)

SÒNIA: "Titoleta" no val. No pots anar pel món dient-li a un tio "¿pots apartar una mica la titoleta, sisplau? Vull dormir". (Rialles.) Va, ¿com en dieu, vosaltres?

BLANCA: Doncs... allò. No es diu pel nom.

ESTER: A mi m'agrada la paraula "poila". Sona bé.

LAURA: Ai, no. És molt basta.

SÒNIA: ¿I com en vols dir, si no? No em diguis que tu en dius "penis".

LAURA: Per què no? És la paraula científica.

SÒNIA: Sí, i aleshores dels pits en dius glàndules mamàries, oi?

LAIA (molesta): I bé, ¿i tu com en dius, eh?

SÒNIA: Jo? Faig servir moltes paraules. Tinc molt de vocabulari, jo, saps.

LAIA: Ah, sí? Aviam.

SÒNIA: Doncs... Tita. Titua. Pipua. Titola. Pirulí. Són cursis, totes aquestes, eh?

Més fortes... Trompa. Verga. Pixa. Flauta. Membre. Fal·lus. Minga. (Rialles.)

Ah, i després hi ha noms d'animals. Ocellet. Pardal. Canari. Cigala. Cigalot. Sardina.

ESTER: I de menjars... Fava. (*Rialles.*)

SÒNIA: Això, fava. I pastanaga. I llonganissa. (*Rialles. A LAIA, per molestar-la:*) ¿Se te n'acut algun altre, a tu?

LAIA: No.

SÒNIA: Veus? Tinc més vocabulari que tu.

LAIA: Vocabulari d'aquest, potser sí.

SÒNIA (*somrient*): Surto a respirar aire pur.

ESTER: Espera. Jo també.

(*Surten ESTER i SÒNIA.*)

LAURA: Què, ¿anem de marxa dijous?

BLANCA: I tant!

LAURA: Al final vindràs, oi que sí, Laia?

LAIA: Sí. Tinc ganes de passar-m'ho bé. (*Silenci.*)

LAURA: Últimament veig l'Oriol una mica trist.

LAIA: Trist?

LAURA: Sí, no ho sé... Ell que sempre és tant de la broma, està com...

LAIA: És pels exàmens. Té un parell d'assignatures que porta fatal.

LAURA: esclar.

LAIA (*per canviar de tema*): Us ho esteu passant bé, amb l'obra?

BLANCA: Sí, molt.

LAURA: Jo molt. És divertit, no? A mi m'agrada molt com ho fan l'Oriol i la Sònia. I tu, Laia.

LAIA (*que no pot reprimir la gelosia que sent per SÒNIA*): A la Sònia li agrada molt fer-se veure.

BLANCA: A mi m'agrada.

LAURA: A una bona actriu li ha d'agradar fer-se veure, no?

LAIA: Jo no crec que la Sònia sigui bona actriu. Xucla tots els plans.

LAURA: No ho crec...

LAIA: És veritat. Quan no diu res, sempre fa alguna cosa perquè la mirem. Perquè la mirin els tios, esclar.

(*Entren SÒNIA i ESTER.*)

LAURA (*dissimulant*): A mi em fa una por que no tinguem temps... Encara ens queda molta obra per assajar.

ESTER: Ui, quina caloreta.

LAIA: La veritat és que no sé si en Jordi ho controla. Pobre... Se'l veu que pateix la tira.

LAURA: Per ell no deu ser fàcil assajar amb tu i amb en Sergi.

BLANCA: És veritat.

LAIA: Què vols dir?

LAURA: Doncs que com que fins ara éreu tots companys... En Sergi es passa molt amb ell.

SÒNIA: Es passa amb tothom, aquell tio.

ESTER: Jo el trobo molt divertit.

SÒNIA: Sí, molt divertit. Fa una gràcia...

LAURA: És que amb tu s'hi fica molt.

SÒNIA: És un fetitxista.

ESTER: Què vol dir, fetitxista?

SÒNIA: Doncs un fetitxista és un que sempre està pensant en la seva titoleta i en pits i culs.

LAURA: ¿Segur que vol dir això?

SÒNIA: El tio vol lligar amb mi i va a sac. Però ho té clar.

LAIA (*irònica*): Tots els tios volen lligar amb tu, Sònia.

SÒNIA (*que li agafa la intenció*): Tots no. No ho sé... en Jordi per exemple no. I l'Oriol tampoc. Em sembla. (*LAIA intenta dissimular la ràbia com pot.*)

ESTER: Jo el trobo guapo, en Sergi.

BLANCA: Jo també.

LAURA: Ah, jo guapo, no. De fet jo trobo més guapos els altres nois de l'Aula.

SÒNIA (*amb intenció de tornar a molestar LAIA*): L'Oriol també? (*El comentari incommoda LAURA, però cap no se n'adona.*)

LAIA: Me'n vaig. No suportó més aquest ambient. Fa massa calor.

LAURA: ¿Tornaràs a entrar, Laia?

LAIA: No. Me'n vaig a la dutxa.

LAURA: Escolta, si no ens veiem, truca'm per quedar per dijous.

LAIA: D'acord. També et trucaré a tu, Blanca. Adéu.

BLANCA: Adéu.

LAURA: Adéu.

LAIA (*abans de marxar i ignorant SÒNIA*): Adéu, Ester.

ESTER: Adéu.

SÒNIA (*estirant-se*): Ara tenim més espai. És petita, aquesta sauna, oi?

LAURA: Està bé.

SÒNIA: Va, noies. Fem una al·lucinació col·lectiva.

ESTER: Ei, sí! ¿Com es pot fer, això?

SÒNIA: Poseu-vos còmodes. Sobretot el cap, que descansi. Va, vingal (*Ho fan, ella també.*) Tanqueu els ulls. Ara imagineu-vos que sou en una illa paradisiàca. Cada una sola, amb el tio que us flipi més. En una illa deserta. No hi ha classes. No hi ha exàmens. No hi ha universitat. El món s'ha enfonsat i només hi quedeu vosaltres dos. I el mar. I els arbres plens de fruites. Cocos, plàtans, kiwis... El vostre noi agafa un coco, l'obre, el talla i us el dóna. Aneu despullats. Mengeu un tros de coco. Us llanceu a l'aigua. Nedeu. Jugueu dins de l'aigua. Us agafa. Us fa un petó. Ara deixeu-vos emportar. Imagineu que us abraça. Que sortiu de l'aigua. Que us abraçeu. Mmm... Deixeu-vos emportar...

(*Fosc gradual.*)

ESCENA 3

(Dos dies després, dijous a la nit. El pub. En escena, SÒNIA i ESTER.)

SÒNIA *(que beu un whisky)*: Quina marxa que hi ha avui per aquí, eh?

ESTER: Sí.

SÒNIA: ¿No prens res?

ESTER: De moment no.

SÒNIA: Ei, mira quin tiol *(Somriu en direcció a algun lloc fora d'escena.)* Està boníssim.

ESTER: Va. No n'hi ha per tant.

SÒNIA *(mig ballant)*: Anem a ballar.

ESTER: Ja?

SÒNIA: Esclar que sí. Vinga, anem.

(Es desplacen cap a una altra banda de l'escenari i comencen a ballar. Música forta. Es mouen exageradament. Deu o quinze segons. Entren LAIA, LAURA i BLANCA, que se situen on abans eren SÒNIA i ESTER. Baixa la música i es fa penombra sobre SÒNIA i ESTER, que ballen més pausadament, com a càmera lenta.)

BLANCA: Què voleu, noies?

LAURA: Jo vull un licor de préssec amb gel.

LAIA: Jo no vull res.

LAURA: Va, Laia, anima't. *(Per animar-la:)* Avui passem-nos-ho bé, sense nois.

LAIA: Un gintònic.

BLANCA: Vaig a buscar-ho.

(BLANCA surt d'escena.)

LAIA *(assenyalant SÒNIA)*: Mira-la.

LAURA: Qui?

LAIA: La Sònia.

LAURA: Ah, sí. Balla molt bé. També hi ha l'Ester.

LAIA: Sí. L'Ester em cau molt bé.

LAURA *(de bona fe)*: No li agafis mania a la Sònia, Laia. No t'ha fet res. *(LAIA fa una ganyota d'escepticisme.)* És bona tia.

LAIA: És una... Mira com es mou.

LAURA: Va, Laia. Ei, mira quin tiol! És guapíssim.

(LAURA somriu en direcció a algun lloc fora d'escena i balla una mica. LAIA encén una cigarreta. Entra BLANCA amb tres gots.)

BLANCA (a LAIA): Gintònic. (A LAURA:) I licor de préssec. (Beuen.)

LAURA: ¿Anem a ballar?

BLANCA: Va.

LAURA: Vinga, Laia.

(LAIA dubta una mica i després totes tres es desplacen a prop d'on són SÒNIA i ESTER. Se saluden amb el cap. Llum més intensa i música forta. Ballen totes cinc. Deu o quinze segons. Entren SERGI, ORIOL i JOAN portant cadascun un got a la mà, i se situen on abans eren LAIA, LAURA i BLANCA. SERGI entra en escena fent com si ballés. Baixa la música i es fa penombra sobre les NOIES, que ballen més pausadament, com a càmera lenta.)

SERGI: Eil Ja les tenim totes aquí, les de l'Aula. Mira, Oriol, hi ha la Laia, també.

ORIOL: Ja ho sabia. (SERGI saluda en direcció a les NOIES, que no el veuen.)

JOAN: Hosti, mireu el modelet que porta la Sònia, tios. Quin cul que marca.

SERGI: Ja m'hi he fixat. Què et penses.

JOAN: Fenomenal.

SERGI: No et facis il·lusions, Joan. La Sònia és meva. (Fa un glop.)

JOAN: Sí, sí...

ORIOL (assenyalant en direcció a algun lloc fora d'escena): ¿Heu vist aquell tio?

SERGI (rient): Sí. Està marcant el territori d'aquelles ties d'allà.

JOAN: És patètic. (Beu.) Molt hispànic.

SERGI: El que és patètic és que sempre t'haguem de pagar els cubates els altres.

JOAN: Tio, que m'he deixat la cartera a casa, ja t'ho he dit.

SERGI: Tens una barra més llarga que la barra aquella d'allà (assenyalant en direcció a algun lloc fora d'escena). Per cert... collons, com està la cambreal Quines mamelles!

(LAIA veu ORIOL, deixa el grup i se'n va cap als NOIS.)

LAIA: Ei.

SERGI: Hola, Laia.

JOAN: Hola.

ORIOL: Ei, Laia, com va? (LAIA li fa un petó a ORIOL.)

LAIA: Em pensava que et quedaries a estudiar. Em podies haver dit que venies.

ORIOL: T'he trucat cap a les deu i ja no hi eres.

LAIA: He anat a sopar amb la Laura i la Blanca.

ORIOL: Al xinès?

LAIA: No, al mexicà.

ORIOL: De debò que t'he trucat per dir-te que sortiria amb en Sergi i en Joan i que vindria a l'"Anònim". Volia quedar aquí amb tu.

SERGI: No t'enfadis amb l'Oriol, Laia. És culpa meva. Jo l'he convençut perquè sortís.

LAIA: No m'enfado, Sergi. Tranquil.

SERGI: Tranquil·líssim. (Beu i fa un mig somriure.) Me'n vaig a ballar. Veniu?

JOAN: Som-hi.

LAIA: Ara venim.

(LAIA i ORIOL es queden on són. SERGI i JOAN s'ajunten al grup de les NOIES. Llum més intensa i música forta. Ballen tots sis. Deu o quinze segons. LAIA i ORIOL fan com si xerressin. Després baixa la música i es fa penombra sobre els que ballen, que es mouen més pausadament, com a càmera lenta.)

ORIOL: Anem a ballar, va.

LAIA: Ara no tinc ganes de ballar. (S'hi acosta i l'agafa de la cintura.) Podríem haver quedat per sortir els dos sols, no? (S'hi abraça i el comença a besar. ORIOL es deixa fer. LAIA li acaricia l'esquena mentre el besa. Actitud sexual. LAURA els mira des d'on és sense deixar de ballar.) ¿Has portat el cotxe?

ORIOL: Sí, esclar.

LAIA: Anem-hi?

ORIOL: Ja vols marxar?

LAIA: Ja m'entens. (Torna a abraçar-lo.)

ORIOL: No, ara no en tinc ganes, Laia. Després, potser.

LAIA: Últimament no en tens mai, de ganes. Va... (Seduït-lo.)

ORIOL (apartant-la una mica): Que no. Després, d'acord? És que acabo d'arribar i encara ni m'he acabat el cubata.

LAIA (mig enfadada): Molt bé. Me'n vaig a ballar.

(LAIA s'ajunta als altres i comença a ballar. Llum més intensa i música forta. Ballen tots set. ORIOL es queda sol uns instants, bevent. Mira com ballen els ALTRES. Deu o quinze segons. Després baixa la música i es fa penombra sobre els que ballen, que es mouen més pausadament, com a càmera lenta. Entra JORDI i s'acosta a ORIOL.)

JORDI: Ei, Oriol.

ORIOL: Hola, Jordi! Això sí que és una sorpresa. Què fas per aquí?

JORDI: Ja ho veus, com que vaig sentir que vindríeu per aquí, he pensat, va, vés-hi. (Assenyalant els que ballen:) Quina marxa que porta la meva companyia, oïl No balles, tu?

ORIOL: Ara. M'estava acabant el cubata. No prens res, tu?

JORDI: Després. Que guapa que està la Sònia! I la Laia també. Avui les noies de l'Aula estan totes guapíssimes.

ORIOL: Què fa, la teva?

JORDI: La Mercè? Molt bé. Però treballa massa. Vinga, anem a ballar.

(S'ajunten als altres. Llum més intensa i música forta. Ballen tots un tema disco de moda, vint o trenta segons. Progressió creixent de la vitalitat i l'entusiasme fins a arribar a un moment gairebé d'èxtasi. Després, canvi de tema: la música decreix d'intensitat, i els moviments es fan molt més lents i pausats. SÒNIA s'acosta amb moviments seductors a ORIOL. Ballen junts. SÒNIA l'agafa de tant en tant. LAIA ho veu i pateix; després, amb despit, s'acosta a SERGI per ballar amb ell. ORIOL ho veu, però continua ballant amb SÒNIA. Passen així uns segons. Durant un instant, SERGI li posa a LAIA la mà sobre una natja. Aleshores ORIOL s'hi acosta, agafa LAIA de la cintura i comença a ballar amb ella. Després se l'emporta cap a una banda de l'escenari. Baixa el volum de la música. Els ALTRES es queden ballant. SERGI mira SÒNIA.)

ORIOL *(que besa LAIA i l'estreny al seu cos):* Vinga, anem al cotxe.

(Fosc.)

(Dilluns de la setmana següent. La sauna. En escena, SERGI i ORIOL.)

SERGI: D'acord, em vaig passar. Ho sento, tio, és que anava molt begut.

ORIOL: Que vagis begut no et dóna dret a fotre mà a la meva nòvia.

SERGI: Hosti, Oriol, va. No n'hi ha per tant. Només li vaig posar la mà al cul un moment. I va ser gairebé... sense voler. Vull dir que anava begut i ni me'n vaig adonar.

ORIOL: Mira, tio, jo ja t'he dit el que t'havia de dir. Queda clar?

SERGI: Que sí, home, que sí. *(Donant-li un copet a l'espatlla:)* Perdona, home. Va, que et vull explicar què va passar després, quan us en vau anar.

ORIOL: ¿Quan ens en vam anar?

SERGI: Sí. El que va passar amb la Sònia. *(Amb veu triomfant:)* Me la vaig lligar.

ORIOL: Sí, home. *(Sobtadament interessat:)* Sí?

SERGI: Sí. La gent aviat va començar a escampar la boira.

(Baixa la llum de la sauna. Es fa més llum en una altra part de l'escenari, que representa el pub. Entren en aquesta part LAURA, ESTER, JORDI, JOAN, BLANCA i SÒNIA. Des d'aquest moment, tot el que explica SERGI a ORIOL a la sauna és interpretat pels ALTRES a la banda de l'escenari que representa el pub. Aquests només actuen, no parlen. Actuen entre frase i frase de SERGI.)

(LAURA surt d'escena.) Primer se'n va anar la Laura. *(ESTER i JORDI surten d'escena.)* Després se'n va anar l'Ester amb en Jordi. *(SERGI riu.)* Per mi que se'n van anar a...

ORIOL: Què dius. En Jordi té nòvia.

SERGI: No ho sé. Bé, doncs es van quedar en Joan, la Blanca i la Sònia. *(Mentre JORDI entra en escena:)* I jo. *(El paper de SERGI és interpretat en l'escena de pub per JORDI. BLANCA i JOAN fan com si xerressin mentre beuen. Durant la resta de l'escena estaran així, pràcticament sense moure's.)* La Blanca i en Joan es van posar a xerrar. Em sembla que la Blanca li va pagar un cubata a en Joan i el tio estava més content que unes pasqües. *(SÒNIA comença a ballar mentre JORDI la mira.)* La Sònia estava ballant. Marcava un cullet... *(JORDI va cap a SÒNIA.)* Llavors m'hi vaig llançar. Vaig anar cap a ella. *(JORDI i SÒNIA ballen.)* Em vaig posar a ballar al seu costat. *(Des d'aquest moment, primer sentim la narració de SERGI i després veiem la interpretació: el que veiem és només fruit del desig de SERGI.)* Vaig veure de seguida que aquella nit triomfaria. Que me la lligava. *(SÒNIA somriu i balla seductorament mirant JORDI.)* La vaig agafar i vam ballar junts. *(JORDI agafa SÒNIA de la cintura i ballen junts.)* Ella es va posar... *(riu)*, ja m'entens. Es va posar carinyosa. *(SÒNIA s'estreny al cos de JORDI.)* Li vaig dir que s'esperés un moment i vaig anar a la barra a buscar unes copes. *(JORDI surt d'escena un moment. SÒNIA es queda sola ballant. Entra JORDI amb dos gots a la mà. Es queda mirant SÒNIA.)* Vaig tornar, ella se'm va acostar i li vaig donar el seu cubata. *(SÒNIA el veu i va cap a ell. JORDI li allarga un dels gots.)* Llavors se'm va tirar a sobre i em va fer un petó a la boca. De debò, tio, així de cop i volta. *(SÒNIA agafa JORDI i el besa.)* Em vaig quedar flipant un moment. Però després vaig reaccionar, la vaig agafar i ens vam començar a morrejear. *(JORDI es queda una mica dubtant, somriu, agafa SÒNIA de la cintura i comença a besar-la.)* De tant en tant ella parava i li fotia al cubata. Diria que anava una mica beguda. *(SÒNIA beu un glop.)* Ens morrejàvem i ella ballava. Em vaig posar a cent, tio. *(SÒNIA balla molt enganxada al cos de JORDI.)* Llavors em va dir d'anar a un lloc més tranquil. *(SÒNIA li diu a JORDI alguna cosa a l'orella.)* I ens en vam anar. *(SÒNIA i JORDI surten d'escena agafats.)*

(Fosc sobre la part de l'escenari que representava el pub.)

ORIOL: Però... *(mira SERGI encuriós:)* On vau anar?

SERGI: D'això ja no n'has de fer res. *(Somriu i s'incorpora.)* Jo ja surto. ¿Et quedes aquí més estona?

(Fosc.)

(L'endemà, dimarts. La sauna. En escena, SÒNIA i ESTER, en la mateixa actitud corporal en què estaven SERGI i ORIOL.)

ESTER: ¿Què vau fer després que jo me n'anés?

SÒNIA: Uf, tia.

ESTER: Què?

SÒNIA: Vaig muntar una escena amb en Sergi.

ESTER: Una escena? Explica, explica.

SÒNIA: Va ser bastant patètic. La gent va escampar la boira molt aviat. La Laura ja se n'havia anat. Després te'n vas anar tu amb en Jordi. *(Amb una mica de malícia:)* Per cert, ¿què vau fer tu i en Jordi quan vau marxar?

ESTER: Res. Què vols que féssim. Em va portar a casa amb cotxe.

SÒNIA: ¿I no va passar res?

ESTER: Esclar que no. En Jordi té nòvia.

SÒNIA: Ah *(somriu)*. Doncs ja ho veus, quan tu te'n vas anar hi va haver l'escena amb en Sergi.

(Baixa la llum de la sauna. Es fa més llum en la part de l'escenari que representa el pub.)

Hi havia en Joan, la Blanca i ell.

(Entren JOAN, BLANCA i SERGI. Des d'aquest moment, tot el que explica SÒNIA a ESTER a la sauna és interpretat pels ALTRES a la banda de l'escenari que representa el pub, com abans.)

(Mentre LAURA entra en escena:) I jo. *(El paper de SÒNIA és interpretat en l'escena de pub per LAURA.)* La Blanca i en Joan es van posar a xerrar. *(BLANCA i JOAN fan com si xerressin mentre beuen, com abans.)* En Sergi em va dir no sé què, i jo vaig passar d'ell. *(SERGI diu alguna cosa a LAURA.)* Me'n vaig anar a ballar. *(LAURA se'n va a ballar mentre SERGI la mira.)* Llavors vaig veure que en Sergi se m'acostava. *(SERGI va cap a LAURA.)* Es va posar a ballar al meu costat. *(SERGI es posa a ballar i LAURA continua ballant pel seu compte.)* El tio ballava per fer-se veure. Feia el pena. *(SERGI balla davant de LAURA per seduir-la. Ella s'hi gira d'esquena. Des d'aquest moment, primer veiem la interpretació i després sentim la narració de SÒNIA: el que sentim és exactament el que va passar. SERGI intenta agafar LAURA de la cintura, però ella li treu les mans de sobre.)* Llavors va començar a fer-se pesat. *(SERGI diu alguna cosa a LAURA i s'hi acosta molt, però LAURA se'l treu de sobre.)* Em va començar a dir tonteries, que jo li agradava molt i tal, i se m'anava arrapant. *(SERGI surt d'escena un moment. LAURA es queda sola ballant.)* Com que veia que jo passava d'ell, se'n va anar a buscar uns cubates. *(Entra SERGI amb dos gots a la mà. Es queda mirant LAURA. Li fa un gest perquè hi vagi.)* Va tornar amb els cubates i em va convidar. *(LAURA dubta, però al final va cap a ell. SERGI li allarga un dels gots.)* Jo primer vaig pensar: passa d'ell, fes com si no el veiessis. Però després vaig dir, no, ja estic

farta d'aquest tio, li penso donar una lliçó. Total, que em dóna un cubata. *(SERGI agafa LAURA i la besa.)* I llavors va el tio, m'agafa i em fa un petó a la boca. Així, amb tota la barra. Una mica més i li trenco la cara. Però vaig pensar, no, tranqui, Sònia, espera una mica i ja veurà. *(LAURA es queda una mica dubtant; després somriu, agafa SERGI de la cintura i comença a besar-lo.)* I ¿saps què vaig fer? Al·lucina, tia. El vaig començar a morrejar. T'ho juro. El tio flipava. *(LAURA beu un glop, li diu coses a SERGI, té una actitud seductora.)* Jo feia com si volgués rotllo amb ell, i es va fer il·lusions. La veritat és que anava una mica beguda. *(LAURA balla molt enganxada al cos de SERGI.)* Ens vam morrejar i jo l'anava posant calent. *(SERGI li posa a LAURA les mans a les natges.)* Llavors el tio em va posar les mans al cul. L'hi vaig deixar fer. Més dura serà la venjança, vaig pensar. *(LAURA diu alguna cosa a SERGI a l'orella, i aquest riu.)* Li vaig preguntar si estava calent. Ell es va posar a riure i em va dir que sí. I llavors... *(Es posa a riure.)*

ESTER: Què?

SÒNIA: Li vaig fotre un cop de genoll als pebrots. I me'n vaig anar. *(LAURA li dóna un cop de genoll a SERGI als genitals i surt d'escena. SERGI es cobreix els genitals amb expressió de dolor. Fosc sobre la part de l'escenari que representava el pub.)*

ESTER: Quina passada... Pobre tio, no?

SÒNIA: S'ho mereixia. Ja no em tornarà a empenyar més. *(Somriu i s'incorpora.)* Jo ja surto. ¿Et quedes aquí més estona?

(Fosc.)

ESCENA 4

(El divendres següent. La sala d'assaig, com a l'escena 1. SERGI en el paper de Demetri i SÒNIA en el paper d'Helena d'El somni d'una nit d'estiu. Diàleg de l'escena I de l'acte II. SÒNIA no està gens convincent en el paper d'Helena.)

- SERGI: No t'estimo. Per tant, no em vinguis al darrere.
¿On són Lisandre i la bonica Hèrmia?
A ell el mataré, però ara l'altra em mata a mi.
Tu em deies que s'escaparien a aquest bosc;
i aquíestic jo, foll, entre aquest fullatge,
perquè no puc trobar la meva Hèrmia.
Val més, doncs, que te'n vagis i no em segueixis més.
- SÒNIA: M'atreus com un imant, que té el cor dur,
no perquè jo sigui de ferro, sinó perquè el meu cor
és fidel com l'acer. Llença el teu magnetisme,
i jo perdré la força de seguir-te.
- SERGI: ¿Que et sedueixo, jo? ¿Que et dic coses boniques?
Al contrari: ¿no et parlo clarament?
¿No et dic que no t'estimo, que no puc estimar-te?
- SÒNIA: Precisament això fa que t'estimi més.
Sóc com el teu gosset. Mira, Demetri:
com més em pegues, més lligada em sento a tu.
Tracta'm com a un gosset, a puntades de peu,
pega'm, menysprea'm, abandona'm,
i, com a cosa indigna, permet-me que et segueixi.
¿Quin lloc pitjor puc ocupar en el teu amor
(i per mi ja és un lloc de molt respecte),
que ser tractada igual que el teu gosset?
- SERGI: No temptis més l'aversion que tinc a dintre;
perquè només de veure't em poso malalt.
- SÒNIA: Doncs jo em poso malalta quan no et veig.
- SERGI: Poses massa en perill la teva reputació,
sortint de la ciutat, abandonant-te
a les mans d'un que no t'estima gens,
i confiant el ric tresor de la virginitat
als atzars de la nit i als mals consells
d'un lloc desert.
- SÒNIA: La meva salvaguarda

és la teva virtut; no és pas de nit,
si et veig el rostre. Per això no penso
que és de nit i sóc fora. Ni aquest bosc
no troba a faltar el món per companyia,
perquè de fet, per mi, tu ets el món sencer.
¿Com es pot dir, doncs, que estic tota sola,
si aquí hi ha tot el món que em mira?

SERGI: Me n'aniré corrent per amagar-me
i et deixaré a mercè dels animals salvatges.

SÒNIA: El més salvatge no té el cor com tu.
Corre, si vols, i així la vella història
quedarà capgirada: Apol·lo fugirà
i Dafne el seguirà, el colom
perseguirà el Grifó, la dolça cérvola
s'afanyarà a saltar al damunt del tigre.
Si el covard persegueix i el valent fuig,
la rapidesa no serveix de res.

SERGI: No estic per discutir. Deixa'm estar,
i, si em segueixes, no t'estranyis
que ultratgi el teu honor en aquest bosc.

SÒNIA: Sí, tant si sóc al temple, a la ciutat o al camp,
m'ultratges igualment. Quin desastre, Demetri!
Els teus greuges insulten el meu sexe;
nosaltres no podem combatre per amor;
en canvi els homes sí; nosaltres
no som fetes per ser festejadores,
sinó perquè ens festegin.

(Veu des de la penombra.)

JORDI: D'acord. Llums, sisplau.

(S'obren els llums de tot l'escenari. TOTS en escena, com a l'escena 1.)

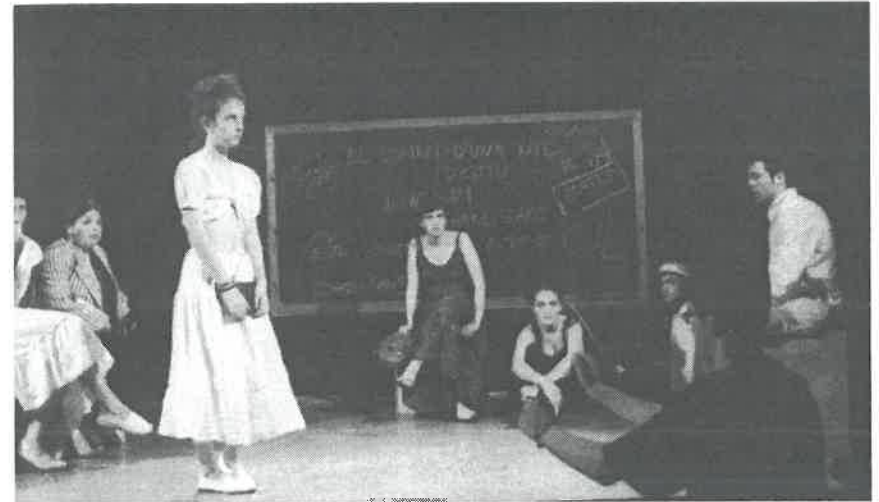
JORDI: Aviam, nois. *(S'avança cap a SÒNIA. És evident que la situació el supera.)*
Sònia. Malament. No t'ho creus. I si tu no t'ho creus, no s'ho creurà ningú.

SÒNIA: Em costa molt de creure-m'ho, això.

JORDI: Sí no t'ho creus, malament rai. *(Sospira.)* És una situació dramàtica molt
tensa. Tu vas al darrere de Sergi, de Demetri, perquè l'estimes bojament.
Però ell a qui estima és a Laia, vull dir Hèrmia, i a tu et tracta a coces.

SERGI: Com una gossa.

SÒNIA: Si la situació fos al revés...

JORDI: Al revés?

SERGI *(amb un cert deix de rancúnia)*: Vol dir que si jo anés darrere d'ella i ella em
tractés a coces, ho faria millor. S'ho creuria més.

SÒNIA: Exacte.

JORDI *(fent un gest de desesper)*: Aquesta no és la situació. Collons. *(Gairebé
apart:)* No ens en sortirem.

SERGI: Proposo que fem un descans. *(Irònic:)* La Sònia i jo estem encantats de tre-
ballar junts, ens entenem tan bé... Però ara ens fa falta un descans.

JORDI: Sí. Descans.

*(Relaxament general. Situació semblant a la de l'escena 1. Alguns s'ai-
sequen, altres continuen asseguts. SERGI es desplaça per beure d'una
ampolla d'aigua. SÒNIA li passa pel costat. JOAN escolta la conversa.)*

SÒNIA: Què, Sergi? ¿Ja t'has recuperat?

SERGI *(fredament)*: ¿Recuperat de què?

SÒNIA *(sorneguera, assenyalant l'entrecreix de SERGI)*: ¿No vas tenir un cert proble-
ma per aquí baix, l'altre dia?

SERGI: Cap problema.

SÒNIA: Que bé, que ja t'hagis recuperat. S'ha d'anar amb compte amb aquests cops
aquí baix. És una zona... molt dolorosa. *(Se'n va a seure amb ESTER.)*

JOAN: Tio! No em diguis que... *(Es posa a riure.)*

SERGI: Vés-te'n a la merda.

(SERGI se'n va a seure amb JORDI.)

JORDI (*decaigut*): Seu, seu.

SERGI: Ja ens en sortirem, home.

JORDI: Vols dir? De vegades tinc ganes de...

SERGI: D'engegar-ho tot a rodar. No? (*Silenci breu.*)

JORDI: Què li passa avui a la Sònia? Normalment ho fa tan bé, amb tanta energia...

SERGI: Deu tenir la regla.

JORDI: És aquesta escena. La té entravessada.

SERGI: Sí.

JORDI: ¿Tu saps per què?

SERGI: No.

JORDI: Tu saps per què. Vinga, Sergi, no em facis això. Encara que sigui per tots els anys que... Digue'm què passa. ¿Hi ha mal rotllo, entre tu i la Sònia?

SERGI: Fatal, noi.

JORDI: Collons. I tu que et pensaves que te l'emportaries al llit.

SERGI: Ja ho sabia, que res de res. Però s'havia de provar, no? D'alguna manera hem de passar el temps.

JORDI: No ens en sortirem. No me'n surto, Sergi. No serveixo, per això. Almenys... encara no. Tenies raó.

SERGI: Jo no ho he dit mai, això.

JORDI: Però ho penses. Sempre ho has pensat.

SERGI (*que li posa a JORDI una mà a l'espatlla*): Hem començat i arribarem fins al final. T'ho prometo.

JORDI: És que no sou tu i la Sònia, només. No sé què carai passa amb la Laia i l'Oriol.

(*S'acosten LAIA, LAURA i BLANCA.*)

LAIA (*una mica suspicax, però fingint bon humor*): Què xerreu, de mi i de l'Oriol?

SERGI: Que feu molt bona parella.

LAIA: Sí, segur que deïeu això.

(*LAIA, LAURA i BLANCA s'asseuen amb SERGI i JORDI. A prop d'ells, però en un altre grup, hi ha SÒNIA, ESTER i JOAN. ORIOL, tot i que dubta, s'ajunta al grup d'aquests últims. LAIA ho veu. LAURA també.*)

LAURA: Quin dia vas dir que seria l'estrena, Jordi?

JORDI: El cinc de juny. Espero.

LAURA: Quina il·lusió!

JORDI: Esperem que tot vagi bé.

LAURA: Esclar que sí, que anirà bé!

LAIA: En Jordi no sembla que estigui gaire animat, avui... (A JORDI:) Oi que no?

BLANCA: Té un mal dia.

(*JORDI no diu res. LAURA aprofita el silenci per intentar que ORIOL i els altres s'ajuntin al seu grup.*)

LAURA: Ei, vosaltres! Per què no veniu aquí?

SÒNIA (*per fer broma*): També podríeu venir vosaltres.

SERGI (*amb desdeny*): Nosaltres som més.

BLANCA: Va, veniu.

(*SÒNIA, ESTER, JOAN i ORIOL s'acosten i s'asseuen amb els altres. ORIOL evita seure al costat de LAIA i s'asseu al costat de LAURA, que li deixa lloc de seguida.*)

JOAN: Què hi ha, tertúlia general?

JORDI: Ja ens fa falta, ja.

SERGI: No et preocupis, Joan. Fer tertúlia és de franc.

JOAN: Molt gràciós.

LAIA: El cinc de juny estarem a punt de començar els exàmens.

ESTER: Uf, no parlis d'això.

ORIOL: Sí. Millor no parlar-ne. Et passes mitja vida estudiant... i total per què.

LAURA: Esteu molt pessimistes, avui.

ORIOL (*amb un to inadequat de crispació, que fereix LAURA*): No és pessimisme, Laura. És realisme. Esclar, tu estudies informàtica... Un dia o altre acabaràs, trobaràs feina i et guanyaràs bé la vida. Potser encara muntaràs una empresa amb alguna amiga.

LAIA (*per defensar LAURA*): Oriol!

ORIOL: I tindràs una casa d'alt estandard amb set habitacions, tres lavabos i piscina. I un marit molt guapo i la parelleta, nen i nena.

LAIA: Oriol!

BLANCA: Com et passes.

LAIA: Tu fas Biologia perquè ho has triat.

ORIOL: Tu també.

LAIA: Jo no em queixo.

SERGI (*per desfer la tibantor*): ¿Tan poca sortida té, la Biologia?

ESTER: Doncs jo ja us ho explicaré... Els de Lletres encara ho tenim pitjor.

JOAN: Pitjor que els de Ciències, no ho crec. Igual.

ORIOL: Només volia dir que un es passa la tira d'anys empollant, patint pels exàmens i les putes notes, i quan acabes, què? A apuntar-se a l'INEM. I encara has d'aguantar els pares. Jo he d'aguantar els meus pares. Ja m'imagino el meu pare: «Ja t'ho deïa jo, noi... Havies d'haver estudiat una cosa més pràctica». Collons. (*Silenci breu.*) I falta poc pels exàmens.

ESTER: Millor que no en parlem, dels pares.
SERGI: Millor que no parlem de res de tot això. Vinga, Jordi, anima'ns. ¿Quan marxem cap a Anglaterra? ¿Se sap?
JORDI: Sí. Se sap.
ESTER: Sí? Que bé!
BLANCA: Quan?
JORDI: Ja podeu començar a fer les maletes. Marxem d'aquí a dues setmanes, el dos de maig.
LAURA: Fantàstic!
BLANCA: Tan aviat?
JORDI: Sí. Així quan tornem encara tindrem ben bé un mes per acabar d'assajar.
ESTER: Genial! En tinc unes ganes...
JOAN: Ei, Jordi. I de la pasta, què? ¿Ens ho paga tot la Universitat, o què?
JORDI: Aquesta és l'altra notícia. I és bona, nois. Ens paguen el viatge i l'estada allà. I el teatre, esclar. I disposarem d'una mica de fons pels àpats. Al final no crec que hàgim de posar-hi gaires calés de la nostra butxaca.
SERGI: Carai! Quina generositat, no?
JORDI: Hem tingut sort. Se celebren els deu anys de l'Aula de Teatre de la Universitat. Per això ens donen aquestes peles. Per celebrar-ho.
ESTER: Que guail
JOAN: Hosti, tu. Decidit. Hi vaig.
LAIA: ¿Qui es fa càrrec de treure els bitllets d'avió?
JORDI: No us preocupeu per això. En Fonu s'encarrega de tot.
BLANCA: ¿A quina hora marxarem?
JORDI: El vol és a dos quarts de dotze del matí. Agafarem el tren de Barcelona de dos quarts de vuit.
JOAN: Collons, que aviat.
JORDI: Qui no arribi a l'hora es queda a casa.
SERGI: Em sembla que jo empalmaré amb la nit.
LAURA: Que bé que ens ho passarem!
ESTER: Sí. Oi que sí, Sònia?
SÒNIA: Sí.
JORDI: Bé, nois. Tornem-hi, que se'ns fa tard.
SÒNIA: Oh, no.
SERGI: Ja?
JORDI: Sí. Però deixem la vostra escena. De moment. Ara vull que assagem l'escena dels quatre enamorats, l'escena II de l'acte III, que encara no l'hem feta mai. ¿Us la sabeu, no?
LAIA: Sí.
SERGI: Sí.
JORDI: Sònia?
SÒNIA: Sí.

JORDI: Oriol?
ORIOL: Més o menys.
JORDI: Doncs vinga. Tanqueu llums, sisplau.
ORIOL (a LAURA, agafant-la del braç com demanant-li disculpes): Laura...

(LAURA aparta el braç i se'n va, en un gest que mostra que no accepta les disculpes d'ORIOL. JOAN tanca els llums. L'escenari queda il·luminat com a l'inici. ORIOL, SÒNIA, LAIA i SERGI es preparen per reiniciar l'assaig. El somni d'una nit d'estiu, acte III, escena II. SERGI treballa amb desgana en el paper de Demetri, que s'ha enamorat sobtadament d'Helena. ORIOL, en canvi, es mostra molt convincent en el paper de Lisandre, que per art d'encanteri estima Helena i rebutja Hèrmia brutalment. LAIA pateix en el paper d'Hèrmia, maltractada de sobte pel seu estimat.)

ORIOL: ¿Per què et creus que et festejo per fer broma?
Les bromes no s'avenen amb les llàgrimes;
¿no veus com ploro quan et dic «t'estimo»?
Les paraules d'amor són molt sinceres
quan neixen amb el plor. ¿Com és possible
que això et sembli una broma,
si en pots veure la prova de la fidelitat?
SÒNIA: Cada vegada em mostres més astúcia.
Quan una veritat en mata una altra,
ah quina honestedat més diabòlica!
Els juraments d'amor que em fas són d'Hèrmia.
¿Ja no hi vols saber res? Sospesa el jurament
que li has fet a ella amb el que em fas a mi,
i pesaran igual, i l'un i l'altre
seran lleugers com una ploma.
ORIOL: Quan li jurava amor, no tenia senderí.
SÒNIA: Ni crec que en tinguis ara, abandonant-la.
ORIOL: Demetri estima Hèrmia, i no a tu.
SERGI (despertant-se): Oh, Helena, deessa, tan divina i perfectal
¿A què puc comparar els teus ulls divins, amor?
¿Al cristall? No; el trobo massa tèrbol.
Que en són de temptadors aquests llavis madurs,
cireres fetes per besar! Aquesta pura
i congelada neu del Taurus,
que acaricia el vent oriental, em sembla negra
quan tu alces la mà. Ah, deixeu-me besar
aquest obsequi de blancor, segell de benaurança.
SÒNIA: Ah, crueltat, infern! Ja veig que tots
us heu posat en contra meva per burlar-vos-en.

Si fóssiu cavallers i coneguéssiu
la cortesia, no m'insultaríeu tant.
¿No em podeu odiar, com sé que m'odieu,
sense aliar les vostres ànimes per burlar-vos de mi?
Si fóssiu homes, com indica el vostre aspecte,
no donaríeu mai un tracte així a una dama,
fent vots i juraments i lloant-me en excés,
quan sé, de fet, que m'odieu amb tot el cor.
Tots dos estimeu Hèrmia i sou rivals,
com ara sou rivals per burlar-vos d'Helena.
Quina proesa, quina empresa d'homes,
conjurar el plor en els ulls d'una pobra donzella
amb una irrisió semblant! Cap cavaller
no ofendria una verge d'una manera així,
martiritzant, només per divertir-se,
la paciència d'una pobra ànima.

ORIOI: Ets molt injust, Demetri; i no ho has de ser més;
tu estimes Hèrmia, ja saps que ho sé del cert.
Doncs: ara, amb els millors desitjos d'aquest món
i amb tota la meva ànima, et cedeixo
la meva part de l'amor d'Hèrmia
i tu m'has de donar la teva part del cor d'Helena.

SÒNIA: Esteu perdent el temps, vosaltres dos!

SERGI: Lisandre,
ja et pots guardar la teva Hèrmia. Ja no la vull.
Si l'havia estimat, aquest amor ja no existeix.
El meu cor li va fer només una visita,
i ara ha tornat a Helena, a casa seva,
per estar-s'hi per sempre.

ORIOI: Helena, no pot ser.

SERGI: No rebaixis l'amor que no coneixes,
perquè et pot costar car.
Mira, aquí el tens, el teu amor. Ja ve.

(Entra LAIA en l'espai d'assaig.)

LAIA: Fosca nit, que arrabassa la funció dels ulls
i fa l'orella més sensible.
Quan el sentit dels ulls es veu minvat,
l'oïda en rep com una doble recompensa.
No són pas els meus ulls que t'han trobat, Lisandre,
sinó la meva oïda, i li'n dono les gràcies.

ORIOI: Quan és l'amor, que ens impulsa a fugir,
¿per què ens hauríem de quedar?

LAIA: ¿Quin amor et pot dur lluny de la meva vora?

ORIOI: Doncs l'amor de Lisandre, que no el deixava en pau:
la bella Helena, que daura la nit
més que no pas els inflamats estels,
i tots els ulls de llum. ¿Per què em segueixes?
¿No te n'adones que l'odi que et tinc
és el que m'ha impulsat a abandonar-te?

LAIA: No dius pas el que penses; no pot ser!

SÒNIA: Mira-la, com s'entén amb aquests dos!
Ara ho veig clar: per burlar-se de mi,
tots tres s'han empescat aquesta farsa.
Que insultant, Hèrmia! Que n'ets d'ingratal
¿Has conspirat amb aquests dos
per fer-me objecte de la seva horrible burla?
Totes les nostres confidències,
el nostre afecte de germanes,
totes aquelles hores compartides
quan al final maleïem el temps
que ens feia separar... ¿Què? ¿Te n'has oblidat?
¿I la nostra amistat, quan anàvem a escola?
Com dues dees creadores, Hèrmia,
junes vam treballar brodant, al mateix lloc
i en un mateix coixí, una mateixa rosa;
totes dues cantàvem la mateixa cançó
al mateix to, com si les nostres mans,
els nostres flancs, les nostres veus
i els nostres esperits s'haguessin fos en un.
Així vam créixer: com dues cireres
en aparença separades, però unides
en un sol brot, compartint un sol cor,
per més que fóssim cada una un cos.
Érem com dues parts d'un sol escut,
dividides pel centre; però amb un fons comú,
i units per la mateixa cresta, coronant el tot.
¿I ara vols esqueixar tota la història
de la nostra amistat, per aliar-te
amb homes que bromejen contra la teva pobra amiga?
Això no és amistat, no és propi de donzelles.
Tot i que només jo hi surto perdent,
és tot el nostre sexe que te'n pot fer retret.

LAIA: M'has deixat astorada amb les teves paraules;
no em burlo pas de tu; ets tu que ho fas de mi.

SÒNIA: ¿No has estat tu que has fet que el teu Lisandre
em seguís, com per burla, lloant-me cara i ulls?
¿No has fet que l'altre teu amor, Demetri,
que fa ben poc m'hauria clavat guitzes,
m'hagi anomenat dea, nimfa, preciosa,
rara i celestial? ¿Per què ha de parlar així
a una dona que odia? Digueu: ¿per què Lisandre
rebutja el teu amor, tan abundant en el seu cor,
i m'ofereix, a mi, afecte i homenatge,
si no perquè li ho consenteixes i l'hi incites?
¿I què si no sóc tan bonica, ni tan afortunada,
ni tinc tanta requesta? ¿I què si sóc tan miserable
i estimo sense ser estimada? Tot això
t'hauria d'inspirar més simpatia que menyspreu.

LAIA: No entenc res del que em dius.

SÒNIA: Això mateix. Vés fent. Poseu la cara trista,
feu-vos ganyotes quan estic d'esquena,
i piqueu-vos l'ullet. Aneu seguint la broma.
D'aquest divertiment, en parlarà tothom.
Si fóssiu compassius, amables i educats,
no gosaríeu convertir-me en la vostra riota.
Però, que us vagi bé. De fet, és culpa meva,
ja hi posaré remei amb la mort o l'absència.

ORIOI: Espera't, dolça Helena, i escolta els meus motius.
Amor meu, vida meva, dolça Helena.

SÒNIA: Excel·lent, excel·lent!

LAIA: Per favor, no te'n burlis.

SERGI: Si ella no et pot convèncer, ja t'hi obligaré jo.

ORIOI: Ni tu pots obligar ni ella convèncer.

Les teves amenaces són tan febles
com els seus prec: t'estimo, Helenal
Et juro per la meva vida i per la vida
de la que vull abandonar per obtenir-te a tu
que és fals qui diu que no t'estimo.

SERGI: I jo et dic que t'estimo molt més que no pas ell.

ORIOI: Si dius això, demostra-ho amb l'espasa.

SERGI: Au, va, doncs: vine!

LAIA: Lisandre, ¿què és això?

*(LAIA es llança als braços d'ORIOI per evitar la baralla, i aquest intenta des-
prendre-se'n.)*

ORIOI: Tu, fes-te enrere, etiopl!

SERGI: No, no, si no vindrà
per més que ho faci veure! ¿Veus com no véns?
Ets un covard. Au, vés!

ORIOI: Que et pengin, gata miserable!
Petit objecte vil, deixa'm estar,
o et llançaré com a una serp.

LAIA: ¿Per què em tractes amb un menyspreu així?
¿A què és degut tot aquest canvi, amor?

ORIOI: ¿Amor, em dius? Fora, tàrtara negral
Fora, avorrible medecinal! Fora,
verí odiós!

LAIA: Segur que és una broma, ¿no?

SÒNIA: Sí que ho és, i tu ho saps.

ORIOI: Demetri, ¿què me'n dius del desafiament?

SERGI: M'agradaria molt que t'hi sentissis obligat,
però veig que un lligam molt feble et desobliga.
No em fio del que has dit.

ORIOI: ¿Què vols que faci? ¿Que la pegui? ¿Que la mati?
Jo, per més que l'odiï, no li faré cap mal.

LAIA: ¿Com? ¿Hi ha algun mal pitjor que el d'odiarme?
¿M'odies? ¿I per què? Pobra de mi! ¿Què ens ha passat?
¿No sóc jo Hèrmia? I tu, ¿que no ets Lisandre?
Tan bonica sóc ara com abans.

Ahir a la nit encara m'estimaves,
i, ara, encara de nit, ja m'abandones.
¿Per què m'has deixat sola? Ah, que els déus no ho permetin!
¿Perquè en tenies ganes?

ORIOI: Sí, per la meua vida!
I amb moltes ganes de no veure't més.
Queda't sense esperances, incerteses i dubtes.
I estigue'n ben segura: no hi ha res més tan cert.
No estic de broma quan dic que t'odio
i que ara estimo Helena.

LAIA: Pobra de mil Ei, tu, tramposa, cuc de flors,
robadora d'amors! M'has pres el cor
que estimo, protegida per la fosca?

SÒNIA: Aquesta sí que és bona! ¿No tens cap decència,
ni vergonya de noia, ni cap toc de pudor?
¿Vols provocar la meua noble llengua
a respondre amb paraules agressives?
Quina vergonya tens, titella mentidera!

LAIA: ¿Titella, jo? Ah, ja li entenc el joc!
Ara vol comparar les nostres estatures.
I ara es vanagloria de l'alçada.
Com que és apersonada, com que té tanta talla
(d'alçada simplement), se n'ha volgut aprofitar
per fer-se'l seu. ¿És per això que has pujat tant
en l'amor d'ell? ¿Perquè jo sóc tan baixa?
¿Com sóc de baixa, jo, pal de paller pintat?
Parla, ¿com sóc de baixa? No ho sóc tant
per no poder-te esgarrapar amb les ungles cara i ulls.

(LAIA intenta pegar SÒNIA.)

SÒNIA: Si us plau, amics, per més broma que feu,
no permeteu que em faci mal.
Mai no he tingut la llengua maldient;
ni mai m'he comportat com una fúria,
i tinc la covardia de les noies.
No permeteu que em pegui. Potser us imagineu
que, com que ella és més baixa, ja m'hi puc barallar.

LAIA: ¿No l'heu sentit? Ha dit «més baixa»!

SÒNIA: Hèrmia, dolça amiga, no siguis tan cruel amb mi.
Jo sempre t'he estimat; de veres, Hèrmia.
T'he seguit els consells, mai no t'he fet cap mal,

llevat que, per l'amor que sento per Demetri,
li vaig parlar que fugiríeu fins al bosc.
Per això et va seguir; i, per amor,
jo vaig seguir-lo a ell. Però ell em renyava,
volia que marxés, m'amenaçava, deia que em pegaria,
que em clavaria guitzes, i fins i tot que em mataria.
Doncs bé: si em deixes marxar en pau,
aniré cap a Atenes enduent-me les meves
insensateses amoroses, i no us seguiré més.
Deixa-m'hi anar, ja veus que no demano res
de l'altre món, i que t'estimo.

LAIA: Doncs ja te'n pots anar. ¿Qui t'ho impedeix?

SÒNIA: El meu cor insensat que deixo aquí.

LAIA: ¿Com? ¿Amb Lisandre?

LAIA: Amb Demetri.

ORIOI: No tinguis por, que no et farà cap mal, Helena.

SERGI: No, senyor, no li'n farà pas,
per més que et posis de part d'ella.

SÒNIA: Oh, quan està enfadada, té la llengua punxant
i maldient. Quan anava a l'escola,
era tota una harpia. Petiteta com és,
es pot tornar ferotge.

LAIA: I ara em diu «petiteta»!
Res més que «baixa» i «petiteta»!
¿I per què li toleres que m'insulti?
Deixa-me-la per mil

ORIOI: Fuig d'aquí, diminuta,
nana, menuderia, feta amb un gra de mill,
nimietat, aglàl

SERGI: Et poses on ningú no et vol;
ella no necessita els teus serveis. Deixa-la estar!
No esmentis mai Helena; ni prenguis mai partit
a favor seu, perquè per poc que vulguis demostrar
que l'estimes, ho lamentaràs.

ORIOI: Ara ningú no em té agafat.
Segueix-me, doncs, si goses, per saber
qui té més dret sobre ella: tu o jo.

SERGI: ¿Que et segueixi? Ah no! Anirem de costat.

(Surten ORIOI i SERGI de l'espai d'assaig.)

LAIA: I tot això per culpa teua, senyoreta.
No, no te'n vagis.

SÒNIA: No et tinc cap confiança.
Tens les mans molt més àgils que les meves
per la baralla; però jo, tanmateix,
tinc les cames més llargues per fugir.

(SÒNIA intenta fugir, però LAIA se li llença al damunt i és a punt de picar-la.
JORDI interromp l'escena.)

JORDI: D'acord! Llums.

(JORDI s'hi acosta. SÒNIA es treu LAIA de sobre.)

SÒNIA: M'has fet mall

LAIA (esquerpa): Ho sento.

JORDI: Laia, mira de no ser tan... d'anar amb compte. Però bé, ho has fet molt bé.
Tu també, Oriol. (ORIOI es desplaça al front de l'escenari.) S'han de polir
algunes coses... Sergi i Sònia, haurem de treballar molt, amb vosaltres.
(Mira el rellotge.) S'ha fet tard. Em sembla que ho haurem de deixar pel dia
que ve. Tornarem a passar aquesta escena i la treballarem.

ORIOI (des d'on es troba): Jordi.

JORDI: Sí?

ORIOI: Vine un moment.

(JORDI va fins a on és ORIOI. SÒNIA i LAIA miren ORIOI i JORDI, que parlen
sense ser escoltats.)

ORIOI: No vindré a Anglaterra.

JORDI: Què?

ORIOI: Que no vindré a Anglaterra amb vosaltres.

JORDI: Però per què?

ORIOI: Perquè no.

JORDI: Collons, Oriol, no em facis això. Què passa? Per què no vols venir? ¿És pels
exàmens?

ORIOI: En part sí. (Silenci breu.) Em sap greu, Jordi.

(Fosc.)

ESCENA 5

(Dotze dies després, dimecres. La sauna. En escena, LAIA, LAURA, BLANCA,
JOAN, JORDI i SERGI.)

LAURA: Jo ja les tinc fetes. Em fa una il·lusió!

BLANCA: Jo també les tinc fetes.

SERGI: Jo encara les he de començar a fer.

JORDI: Doncs espavila't! Que això és demà passat.

LAURA: Quina pena que no vingui l'Oriol. (Mira LAIA, que no diu res.)

JOAN: Ell que s'ho perd. Una vegada que et paguen un viatge...

LAIA: ¿A quina hora dius que hem de ser a l'estació?

JORDI: El tren surt a dos quarts de vuit.

SERGI: Jo empalmo. Descarat.

JOAN: No t'aguantaràs dret.

SERGI: M'estiraré.

LAURA: ¿Plou molt a Anglaterra, a l'abril?

BLANCA: Sempre hi plou, a Anglaterra.

JOAN: M'hauré de comprar un paraigua, que no en tinc cap.

LAIA: ¿L'obra la veurem dissabte?

JORDI: Sí, dissabte al vespre. Ja tenim les entrades reservades.

JOAN: ¿I com hi anirem, de Londres a Stratford?

JORDI: Amb tren.

SERGI: Jo aprofitaré per dormir.

JOAN: Uf, quina calor. Me'n vaig.

JORDI: Jo també.

SERGI: ¿Ja marxeu? ¿No tornareu a entrar?

JORDI: Jo no.

JOAN: Jo tampoc. Adéu.

(Surten JOAN i JORDI.)

LAURA: És la primera vegada que vinc a la sauna un dia que és mixta.

LAIA: Jo també.

SERGI (mirant LAIA): És una pena que l'Oriol no vingui a Anglaterra.

BLANCA: Sí. Hi seríem tots.

LAURA: Si ell creu que li convé estudiar...

LAIA: No cal que el defensis, tu. Bé que perd el temps en altres coses.

LAURA: Sí, però... (Calla.)

SERGI: És molt poc solidari, no venir amb tot el grup. (A LAIA:) ¿No el pots convèn-
cer?

LAIA: No.

SERGI: Per què?

LAIA: Ja ho he provat.

SERGI (*a LAIA, amb sinceritat, després d'un silenci*): Em sap greu. (*Amb sobtada timidesa:*) Si necessites res... Bé, noies, surto una estona. Aguanteu més que els homes, eh?

BLANCA: Jo no. També surto.

(*Surten SERGI i BLANCA. LAIA i LAURA es queden uns segons en silenci.*)

LAURA: Ja veuràs que bé que ens ho passarem, a Anglaterra.

(*LAIA no contesta. Uns segons de silenci. LAIA mira LAURA.*)

LAIA: Laura.

LAURA: Sí?

LAIA: ¿Des de quan estàs enamorada de l'Oriol?

(*LAURA es queda sense saber què dir uns instants, molt tensa.*)

LAURA: Laia, et juro que... Jo mai...

(*LAIA s'incorpora, s'acosta a LAURA i li fa un petó.*)

LAIA: Ja ho sé. Per mi, tu i la Blanca sou com si fóssiu germanes. (*Silenci breu.*)
L'Oriol i jo estem a punt de tallar.

LAURA: Però què dius? Per què?

LAIA: Vés a saber, per què.

LAURA: Però ¿penses tallar tu?

LAIA: No, tallarà ell.

LAURA: ¿T'ho ha dit?

LAIA: No.

LAURA: I doncs?

LAIA: N'estic segura.

(*Entra ORIOL.*)

ORIOL (*que no s'esperava veure LAIA*): Ah. Hola.

LAURA: Hola.

LAIA: Hola, Oriol. (*ORIOL va per seure.*) ¿No em fas un petó?

ORIOL: Sí. (*Li fa un petó a la galta.*)

LAIA (*mordaç*): Em pensava que estaves estudiant.

ORIOL: Bé he de descansar de tant en tant, no?

LAURA: Avui hi és tothom, per aquí.

ORIOL: Sí, he vist en Joan i en Jordi que es dutxaven.

LAIA: En Sergi també hi és.

ORIOL: Ah, no l'he vist. (*Amb intenció de ser cordial, a LAURA:*) ¿Què, ja tens fetes les maletes?

LAURA: Sí.

(*Silenci tens. LAURA creu que ha de marxar per deixar-los sols.*)

LAURA: Ja no aguanto més. Me'n vaig.

LAIA: No cal, Laura.

LAURA: Tinc molta calor. Ens veurem després. (*A ORIOL:*) Adéu, Oriol.

ORIOL: Adéu.

(*LAURA se'n va. Silenci tens fins que LAIA es decideix a parlar.*)

LAIA: I bé?

ORIOL: I bé què?

LAIA: ¿No m'has de dir res?

ORIOL: Que jo sàpiga no.

LAIA: ¿No sortirem, aquest cap de setmana, tampoc? No, esclar, has d'estudiar.

ORIOI: M'ho estàs posant molt difícil, Laia. No ho entenc.
LAIA: Jo també tindrè exàmens. I tot just després de tornar d'Anglaterra.
ORIOI: Però a mi em queden...
LAIA (*com si recités una cançó*): A tu et queden penjades tres assignatures de l'any passat. No?
ORIOI: Exacte. Mira que no fer-te'n el càrrec...
LAIA: Ets un egoïsta, Oriol. Vas per la vida pensant només en tu, sempre en tu. Els teus estudis, els teus projectes, els teus pares, les teves frustracions... Els altres també tenim projectes i pares i de tot, ¿què et penses?
ORIOI: Mira, Laia...
LAIA: Què? ¿M'has de dir alguna cosa?
ORIOI: Sí.
LAIA: Doncs digue-m'ho. ¿O et falten collons?

(*Es miren l'un a l'altra un moment. Quan ORIOI és a punt de parlar, entra SÒNIA, que primer sembla sorpresa i després somriu i es posa còmoda.*)

SÒNIA (*a LAIA*): Fa calor, eh...? Quina sorpresa, trobar-vos aquí. Sembla que tota la gent de l'Aula ens hàgim posat d'acord, avui. A fora he vist la Laura i la Blanca. I ara entrarà l'Ester.
LAIA (*sarcàstica*): Tota la colla. No hi falta ningú.
SÒNIA (*amb un deix irònic*): Hola, Oriol.
ORIOI (*sense mirar-la*): Hola.
SÒNIA: No volia interrompre res.
LAIA: No interromps res. (*Sarcàstica*) ¿Què, ja tens fetes les maletes?
SÒNIA: Encara no. I tu?
LAIA: Sí.
ORIOI (*incapaç d'aguantar la tensió*): Em sembla que me'n vaig.
LAIA: Per què? Si tot just acabes d'entrar... Jo sí que me'n vaig: porto aquí dins molta estona. Ja parlarem, Oriol. Truca'm aquest vespre, si vols. (*S'incorpora i va per marxar. Abans de sortir:*) Que us vagi bé.

(*Surt LAIA. Uns segons de pausa. ORIOI i SÒNIA es miren. SÒNIA se li acosteta, li passa una mà per l'espatlla i el besa. Entra ESTER, i SÒNIA s'aparta d'ORIOI.*)

ESTER: Hola.
SÒNIA (*somrient*): Hola, Ester.
ORIOI: Hola.
ESTER: Uf, quina calor.
SÒNIA: Sí, noia.
ESTER (*posant-se còmoda*): Ja ho tinc tot preparat per divendres.

ORIOI (*rient*): Jo també. Bé... Me'n vaig. Adéu.
ESTER: Adéu.
ORIOI (*quan surt*): A reveure, Sònia.

(*SÒNIA somriu. Surt ORIOI.*)

ESTER: Quina pena que no vingui.
SÒNIA: Estic enrotllada amb ell.
ESTER: Amb qui?
SÒNIA: Amb ell. L'Oriol.
ESTER: Què dius!
SÒNIA: Sí.
ESTER: De veritat?
SÒNIA: Sí, de veritat. (*Es posa a riure.*)
ESTER: Però...
SÒNIA: Ella no ho sap. Encara.
ESTER: Hosti... (*Silenci breu.*) ¿I des de quan?
SÒNIA: Des de fa gairebé tres setmanes. Des d'aquell dijous que vam anar a l'"Anònim" que hi havia tota la gent de l'Aula... ¿Te'n recordes?
ESTER: Sí, esclar. Que en Jordi em va portar a casa amb cotxe.
SÒNIA (*somrient*): Sí. Aquella nit. ¿Te'n recordes que et vaig explicar que en Sergi se m'havia intentat lligar?
ESTER: Sí. En va sortir malparat.
SÒNIA (*somrient*): Sí.
ESTER: Però l'Oriol ja havia marxat.
SÒNIA: Sí. Abans hàviem ballat junts...
ESTER: Ja me'n recordo.
SÒNIA: Després se'n va anar amb la Laia. Per cardar, suposo. I després hi va haver aquella escena amb en Sergi. Amb tot allò se'm vam passar les ganes d'estar-m'hi més. I a més a més, només hi quedaven la Blanca i en Joan, que estaven xerrant. O sigui que vaig sortir del pub.

(*Entra SERGI. Es queda una mica parat en veure SÒNIA. Dubta, i finalment s'hi instal·la.*)

SERGI: Hola.
ESTER: Hola.
SÒNIA (*sarcàstica*): Hola, Sergi...
SERGI: Avui hi és tothom, aquí.
SÒNIA: Això sembla.
ESTER: ¿Ja tens fetes les maletes?
SERGI: No. Encara he de començar.

ESTER: La Sònia també. Jo ja les tinc preparades.

SERGI: Ah.

(Silenci. És evident la incomoditat de SERGI.)

SÒNIA (*irònica*): Que callats que estem.

SERGI: No tinc res a dir.

SÒNIA: Ja m'ho suposo. (A ESTER:) Anem, Ester?

ESTER: Ja? Si fa poc que he entrat.

SÒNIA: Et cremaràs. (*Fent un gest perquè ESTER surti amb ella:*) Anem?

ESTER: D'acord. Adéu, Sergi.

SERGI: Adéu.

SÒNIA (*sortint*): Adéu...

(Surten SÒNIA i ESTER. SERGI s'estira més relaxadament.)

SERGI: Imbècil.

(Passen uns segons amb SERGI sol en escena. Apareix ORIOL, que no acaba d'entrar.)

ORIOL: Estàs sol?

SERGI: Hola, Oriol. Em pensava que ja havies marxat.

(En veure que SERGI està sol, ORIOL decideix entrar-hi.)

ORIOL: És que volia parlar amb tu.

SERGI: Jo també. Oriol, ets un cabronàs. ¿Com li pots fer això a la Laia?

ORIOL (*espantat*): ¿Fer-li què?

SERGI: No venir a Anglaterra amb tothom.

ORIOL: No és una cosa que li faci a ella. No hi vaig, i punt.

SERGI: És clar que sí que li fas a ella, això. ¿O et penses que per ella és el mateix que tu vinguis o que no?

ORIOL: Ara resulta que tu mires pels sentiments dels altres.

SERGI: Doncs potser sí. Jo no li faria això a la meva nòvia.

(Silenci. ORIOL sospira.)

ORIOL: Et vull dir una cosa.

SERGI (*després d'una pausa*): Collons, no fotis.

ORIOL: Què?

SERGI: Que estàs enrotllat amb una altra.

ORIOL: Sí.

SERGI (*després de fer un xiulet*): Amb qui? ¿La conec? (*Silenci breu.*) Sí, la conec. Qui és?

ORIOL: La Sònia.

SERGI: La Sònia? (*Uns instants d'incredulitat. SERGI es queda pensatós.*)

ORIOL: Va ser aquell dijous que vam anar a l'"Anònim".

SERGI: Aquella nit?

ORIOL: Sí.

SERGI: Collons. Quin ridícul que he fet, no? (*ORIOL somriu.*) O sigui que ja sabies que no me la vaig lligar.

ORIOL: Sí, ja ho sabia.

SERGI: M'ho podies haver dit quan...

ORIOL: ¿Quan em vas fotre aquell rotllo? (*Silenci breu.*)

SERGI: Però no ho entenc. Tu te'n vas anar amb la Laia.

ORIOL: Sí. Vam anar al meu cotxe. Però ens vam barallar. Ella se'n va anar. Jo estava molt cardat, i vaig tornar a l'"Anònim" per veure si encara hi eres. A l'entrada em vaig trobar la Sònia, que sortia. Em va preguntar on era la Laia, i li vaig dir que se n'havia anat a casa. Ella em va dir que a dins només hi quedaven l'Ester i en Joan, i que anéssim a un altre bar. Hi vam anar. I ens vam enrotllar.

SERGI: ¿Ho vau fer?

ORIOL: Sí.

SERGI: ¿Al teu cotxe? (*ORIOL fa que sí amb el cap. SERGI reflexiona.*)

SERGI: ¿Ho sap, la Laia?

ORIOL: No. (*Silenci.*)

SERGI: Això no es fa.

ORIOL: El què?

SERGI: No està bé que l'enganyis.

ORIOL: No vull enganyar-la. Penso tallar amb ella.

SERGI: I mentrestant cardes amb la Sònia, no? (*ORIOL no diu res, com reconeixent-ho.*) Oriol, ets un cabronàs.

ORIOL: I tu què saps.

SERGI: L'únic que sé és que això no està bé.

ORIOL: Va, tio, no em surtis ara amb això.

SERGI: Dic el que penso.

ORIOL: Que em facis retrets precisament tu...

SERGI: Què passa? Potser sóc un tio més legal del que sembla. Més legal que tu. Què et penses? Jo això no l'hi faria, a la Laia. L'hi has de dir a la Laia, tio.

ORIOL: Ja ho sé. (*ORIOL està abatut. SERGI el mira.*)

SERGI: És per això que no vénis a Anglaterra, oi?

(Fosc.)

ESCENA 6

(Dos dies després, divendres. L'estació de tren. En escena, LAIA, LAURA, BLANCA, JOAN, JORDI i SERGI. JORDI està molt nerviós, amb un telèfon mòbil a l'orella.)

JORDI: No contesta. Collons.

LAURA: Tranquil, Jordi. El tren també ve tard.

JORDI: Sí, però en qualsevol moment arribarà i si ella no és aquí...

SERGI: Marxarem.

JORDI: Collons. Ho torno a provar. *(JORDI torna a trucar pel mòbil.)* ¿Segur que ningú no en sap res?

LAURA: Primer l'Oriol, després l'Ester, i ara...

JOAN *(a JORDI, que continua enganxat al mòbil)*: ¿Com està l'Ester?

JORDI: Bé. Ahir al vespre la van operar. Cap problema.

LAURA: Quina mala sort, pobra.

SERGI: Això de l'apèndix ve quan ve.

JOAN: A mi també me'l van haver de treure d'urgència.

LAIA: Jo vaig tenir apendicitis crònica. Van trigar tres mesos a operar-me.

LAURA: Mira que tenir un atac d'apèndix el dia abans de sortir de viatge...

BLANCA: Quina mala sort.

JORDI *(desesperat)*: No contesta.

LAIA *(gairebé com un apart, però SERGI la sent)*: No vindrà.

SERGI *(només a LAIA)*: ¿Tu creus que no vindrà?

LAIA: No.

(LAIA i SERGI es queden mirant. Se sent una VEU que anuncia el tren.)

VEU: Es comunica als senyors viatgers que el tren de les set trenta amb destinació a Barcelona Sants entrarà per la via 2 d'aquí a tres minuts. Els preguem que disculpin el retard.

JORDI: Merda. Ho tornaré a provar. *(Torna a trucar pel mòbil.)*

SERGI: No t'hi esforcis, Jordi.

JORDI: Per què? ¿Que en saps alguna cosa, tu?

SERGI: No. Però no vindrà.

JORDI: I tu què saps. Va, Sònia, contesta.

(LAIA s'aparta una mica de la resta. SERGI s'hi acosta.)

SERGI: ¿Com estàs, Laia?

LAIA (*que li somriu*): Bé.
 SERGI: Heu tallat amb l'Oriol. No?
 LAIA: Sí. ¿Com ho saps? ¿T'ho ha dit ell?
 SERGI: No.
 LAIA: Vam tallar ahir. (*Silenci breu.*)
 SERGI: ¿Estàs bé?
 LAIA: Sí. Sergi.
 SERGI: Què?
 LAIA: Tenen un rotllo, veritat? (*Silenci breu.*)
 SERGI: ¿No t'ho ha dit, ell?
 LAIA: No ha tingut pebrots.
 SERGI: Ja.
 JORDI (*des de lluny*): Va, Sònia, contestal
 VEU: Es comunica als senyors viatgers que el tren de les set trenta amb destinació a Barcelona Sants és a punt d'entrar per la via 2. Els preguem que disculpin el retard.
 LAURA: Quina pena. Al final només serem sis.
 SERGI (*que s'acosta als altres acompanyat de LAIA*): Més val pocs i ben avinguts.
 BLANCA: Sergi!
 SERGI: Què passa? Només és una dita.
 JOAN: I així ¿com repartirem les habitacions? En Jordi diu que només hi ha habitacions dobles.
 LAURA: La Blanca i jo dormirem juntes. ¿Et fa res, Laia? Havíem quedat així.
 LAIA: Cap problema.
 JOAN: I els que quedem, què? Som tres tios i la Laia.

VEU: El tren que entra per la via (UNA ALTRA VEU): 2 (*la PRIMERA VEU:*) té destinació a (L'ALTRA VEU:) Barcelona Sants. The next train to arrive in platform (L'ALTRA VEU:) 2 (*la PRIMERA VEU:*) is going to (L'ALTRA VEU:) Barcelona Sants.
 SERGI: Ja el tenim aquí!

(*Sona el mòbil de JORDI. JORDI contesta.*)

SERGI (*mirant JORDI, que parla pel mòbil*): I l'altra també la tenim aquí.
 LAIA (*a SERGI*): Almenys ha trucat.
 VEU: El tren que entra per la via (L'ALTRA VEU:) 2 (*la PRIMERA VEU:*) té destinació a (L'ALTRA VEU:) Barcelona Sants. The next train to arrive in platform (L'ALTRA VEU:) 2 (*la PRIMERA VEU:*) is going to (L'ALTRA VEU:) Barcelona Sants.

(*ALGUNS miren el tren que arriba i agafen les maletes.*)

LAURA: Ja és aquí!
 JORDI (*que apaga el mòbil*): Nois. Era la Sònia. No ve.
 LAIA (*a SERGI*): Quina sorpresa.
 BLANCA: Per què?
 JORDI: Diu que han ingressat el seu pare a l'hospital. Quina mala sort.

(*SERGI i LAIA es miren significativament.*)

JOAN: Tu i jo podem dormir junts, Jordi.
 JORDI: Sí. Però i la Laia què?
 LAIA: No passa res. Dormiré a la mateixa habitació que en Sergi.
 JORDI: Podem agafar una altra habitació. Sortirà més car, però...
 LAIA: No cal. De fet, potser m'estimo més no dormir sola.

(*LAIA mira SERGI i somriu. SERGI es queda una mica parat. Després li torna el somriure i s'ajup per agafar-li la maleta.*)

JORDI: Ja és aquí. Pugem-hil
 LAURA: Som-hil

(*Fosc.*)

FINAL

udegè03

Un somni: el somni que embolcalla, per sobre de la seva realitat quotidiana, tots i cada un dels personatges (els seus anhels íntims, les seves relacions) al llarg de quatre setmanes d'un mes d'abril.

Dos mesos: l'autor escriu l'obra.

Tres espais: una sala d'assaig; una sauna d'un gimnàs; i un pub. I, de torna, l'estació de tren.

Quatre actors.

Cinc actrius.

Sis escenes: la sala d'assaig; la sauna; el pub; la sala d'assaig; la sauna; i l'estació.

Set temes: l'amor, el sexe, l'amistat, la joventut, el futur, la ficció i el teatre. I el somni, és clar.

Vuit parelles d'amants: Hèrmia i Lisandre, Helena i Demetri; o Helena i Lisandre, i Hèrmia i Demetri. I Oriol i Laia, i Sergi i Sònia; però també Oriol i Sònia, i Sergi i Laia. (I a més, qui sap, potser també Laura i Oriol.) El somni...

Nou personatges: Sònia, Laura, Laia, Blanca, Ester, Oriol, Sergi, Jordi i Joan. I a més, és clar, Helena, Hèrmia, Lisandre i Demetri.

Deu: al públic per ser avui aquí. Gràcies.

